

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

26. SRPNA 2012

Z obsahu:

Dary Ducha Svatého

Promluva Svatého otce
k bířmovancům
při návštěvě Milána
2. června 2012
- strana 2 -

Není větší lásky

Příběh Alžběty Leseurové
a jejího manžela Felixe
- strana 4 -

Golgota uprostřed Vídně

Alexa Gaspariová
- strana 6 -

Pak lékař otevřel plynový kohoutek

Dameronův report o Akci
T4 - likvidace duševně
a tělesně postižených
v Třetí říši
- strana 8 -

Poselství Panny Marie

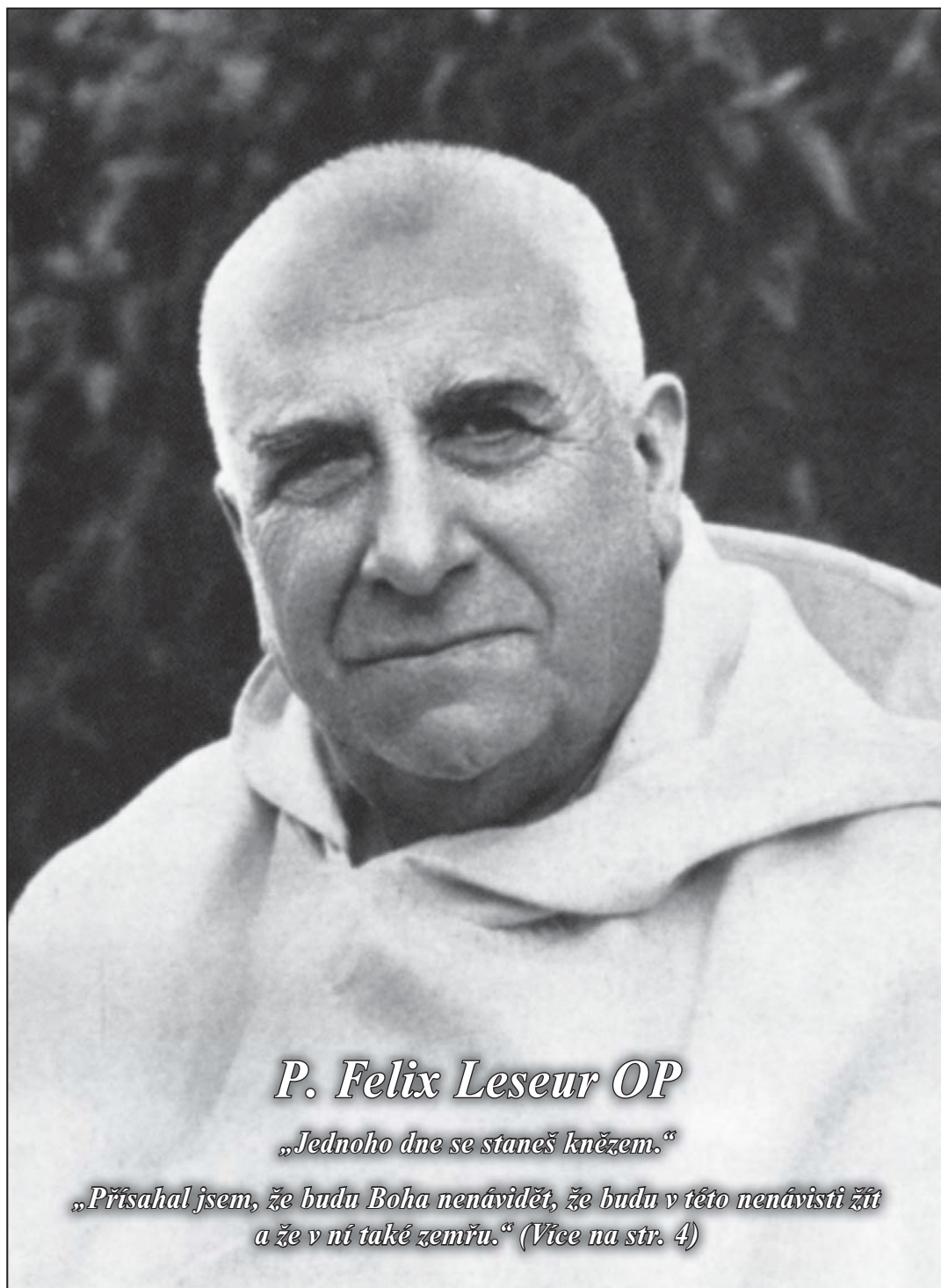
v Grubu 26. června 2012
- strana 9 -

Svatá Markéta z Cortony (3)

- strana 10 -

Z vystoupení patriarchy na 2. vatikánském koncilu

Mons. Alberto Gori OFM,
latinský patriarcha
v Jeruzalémě
- strana 12 -

P. Felix Leseur OP

„Jednoho dne se staneš knězem.“

*„Přísahal jsem, že budu Boha nenávidět, že budu v této nenávisti žít
a že v ní také zemřu.“ (Více na str. 4)*

Editorial

Deset veršů Janova evangelia pro tuto neděli patří k oněm krajně stručným, a přitom velmi výstižným líčením, jaká si nikdo nemůže vymyslet a mohl je zapsat jen osobní účastník a svědek. Musíme být za ně velmi vděční také z toho důvodu, že jsou významným upozorněním pro budoucnost: máme zde konkrétní doklad o tom, jak již v zárodku budoucí církve dochází k rozkolu.

Představme si, že ve skupině, se kterou pracujeme již několik měsíců, se najednou uprostřed jednoho setkání většina zvedne a řekne: „Tak dost. To už dál poslouchat nebudeme,“ a bez rozloučení odejde. Byl by to pro nás šok. Božský Mistr reagoval na tento „nezdar“ s obdivuhodným klidem. Velká skupina odpadlíků ho nezaskočila. Od počátku totiž věděl, že k tomu jednou dojde, a ani v nejmenším se nesnažil tomu zabránit. Znal totiž příčinu a věděl, že jde o neduh, který se nedá jen slovy vyléčit. I kdyby se nyní pokusil sebenázorněji vysvětlovat to, co jeho učedníky tak popudilo, bylo by to zbytečné. Opět by to nepřijali, protože jim schází základní předpoklad: nemají víru.

Petr to vysvětlil velmi lapidárně: „Ty máš slova věčného života a my jsme poznali a uvěřili, že ty jsi ten Svätý Boží.“ Tady se nejedná o to, dát Pánu za pravdu v té či oné větě. Tím podstatným a nezbytným předpokladem je trvalý postoj, který nepřipouští diskuse o svrchované autoritě milovaného Mistra. Ti, kteří zůstali, budou nadále přijímat jeho slova nikoliv pro tato slova sama, ale pro nedocenitelnou hodnotu, kterou pro ně představuje Svätý Boží.

Petr a jeho druhové by sotva někomu dokázali v této chvíli vyložit, jak to vlastně Ježíš s tělem a krví Syna člověka myslí. Stejně tak by před časem nedokázali vysvětlit, jak to, že najednou opus-

tili loď, síť, úlovek i otce a šli za ním. I když to nedokážou vysvětlit, mají svou vnitřní zkušenost s tím, jak to na ně působí, když přijímají jeho slova, která jsou duch a život.

Ježíš při svém hlásání pravdy adresovaném jak apoštolům, tak Židům používal vždy pevně daný slovník i formulace. Nikdy nic nehlásal a neprosazoval jako své osobní názory, a to ani tehdy, když se ho na to odpůrci výslovně ptali. Hlásal to, co přijal od Otce. Vždy dokázal přesvědčivě, že na všechny otázky, i ty, které farizeové předkládali jako předmět sváru nebo provokaci, existuje objektivní, na člověku nezávislá jednoznačná odpověď. Dokázal umlčet nejrůznější invectivy a provokace a jistě tím povzbuzoval bezpečnou důvěru svých věrných apoštolů.

Protože přijímali Ježíšovo učení v naprosté důvěře v jeho autoritu, vůbec nevadilo, jestliže to někdy trvalo dlouho, než pronikli k jeho podstatě a pochopili je. Ještě těsně před jeho návratem k Otcovi se ho dotazovali, jestli už konečně obnoví izraelské království podle jejich představ. Jejich „heurka“ nakonec nebylo plodem jejich bádání a rozumování. Devět dní po Pánově odchodu se však opravdu uskutečnilo to, co jim Pán před svou smrtí přislíbil: Duch Svätý jim všechno „připomněl a vyložil“. Ale pak ihned jasně prokázali, že nic z Ježíšova hlásání nezaznělo nadarmo. Jak jejich letniční vystoupení, tak způsob, jakým pojednávají apoštolové ve svých listech o hlubokých otázkách Kristovy radostné zvěsti, daleko překonává všechno, co bychom mohli od bývalých rybářů očekávat.

Tím nemá být řečeno, že hlásatelé nepotřebují důkladnou osobní přípravu a poctivé studium. Jenže i při všem tomto studiu je třeba zachovat onen základní postoj, kterým se Ježíšova družina po celé tři roky své přípravy

Dokončení na str. 5

Dary Duchu Svätého

Promluva Svätého otce k bířmovancům při návštěvě Milána 2. června 2012

Drazi chlapci a dívky, je to pro mne velká radost, že se během své návštěvy ve vašem městě mohu s vámi setkat: na tomto slavném fotbalovém stadionu jste dnes protagonisty vy. (...) Děkuji zvláště Nadaci milánských oratořů, že zorganizovala toto setkání, vašim kněžím, katechetům, vychovatelům, patronům a patronkám a jednotlivým farním společenstvím, všem, kdo vás doprovázeli na této cestě a dali vám svědectví víry v Ježíše Krista, který zemřel, vstal z mrtvých a žije.

Připravujete se na přijetí svátosti bířmování nebo jste ji nedávno přijali. Víím, že jste prošli formační přípravou, která se letos nazývá „Představení Duchu“. S pomocí tohoto itineráře jste se v různých etapách seznámili s obdivuhodnými věcmi Duchu Svätého, které uskutečnil ve vašem životě a u všech těch, kteří říkají „ano“ evangeliu Ježíše Krista. Objevili jste velkou hodnotu křtu, prvního mezi svátostmi, který je vstupní branou do křesťanského života. Přijali jste ho díky svým rodičům, kteří společně s kmotry vašim jménem vyznali víru a zavázali se, že vás vychovávají ve víře. Tak se pro vás stal – stejně jako pro mne před drahým časem – nesmírnou milostí. Od té chvíle znovuzrozeni z vody a Duchu Svätého jste se stali součástí rodiny Božích dětí, stali jste se křesťany, údy Církve.

Nyní jste vyrostli a můžete sami říct své osobní „ano“ Bohu, „ano“ svobodně a uvědoměle. Svátost bířmování potvrzuje křest a vylévá na vás v hojnosti velké dary Duchu Svätého. Nyní plni vděčnosti máte možnost přijmout jeho velké dary, které vám pomáhají na cestě života stát se věrnými a odvážnými Ježíšovými svědky. Dary Duchu

Svätého jsou úžasné skutečnosti, které vám dovolují utvářet se jako křesťané, žít podle evangelia a být aktivními členy společenství. Připomenu stručně tyto dary, o kterých mluvil již prorok Izaiáš a pak Ježíš:

– první je **dar moudrosti**, který vám dává odhalovat, jak dobrý a velký je Pán a jak činí váš život plným chuti, abyste byli, jak řekl Ježíš, „solí země“;

– pak je to **dar rozumu**, abyste mohli chápat hloubku Božího Slova a pravdy víry;

– dále je to **dar rady**, který vás povede k odhalení Božího plánu s vaším životem, životem každého z vás;

– **dar síly** pro vítězství nad pokušením ke zlému, abyste poznali dobro, i když to stojí oběť;

– pak přichází **dar umění**, nikoliv ve smyslu technickém, jak mu vyučuje univerzita, nýbrž poznání v hlubším smyslu, které učí nacházet ve stvoření znamení a stopy Boží, abyste chápali, jak Bůh promlouvá v každé době a mluví k nám, a oživovali si evangelium každodenní prací; chápali, že existuje hloubka, a pochopili tuto hloubku a tak i obtížnou práci zvládli s chutí;

– jiným darem je **dar zbožnosti**, která udržuje v srdci živý plamen lásky k našemu nebeskému Otcovi, abychom ho každý den prosili s důvěrou a něžností milovaných dětí; abychom nezapomínali na základní skutečnosti světa a svého života: že je zde Bůh, že Bůh mě zná, že očekává moji odpověď na svůj plán;

– konečně sedmý dar je **dar bázně Boží** – mluvili jsme dříve o strachu; Boží bázeň neznamená strach, nýbrž cit hluboké úcty k Bohu, úcty k Boží vůli, která je pravým plánem pro můj život a cestou, na které může být osobní i společná cesta dobrá. Dnes,

Dokončení na str. 12

Vrať se na své místo v kafarnaumské synagoze. Cestou si připomeň, co všechno jsi tu naposled od Pána slyšel. Bylo to oznámení o největším a nejúchvatnějším daru, jaký mohl Bůh připravit pro své tvory. Máme všechny důvody k největší radosti. Ale stačí se rozhlédnout po tvářích všech přítomných a hned zjistíš, že jeho slova nevyvolávají žádné nadšení, spíše právě naopak. Obrať se proto na Ducha Svatého s prosbou, aby se tě nezmocnila skepse, která se tu rozmáhá, ale abys odsud dnes odešel s přesvědčením, že tvou silou a světlem může být jen pevná víra v Ježíšovu pravdu.

Kritická slova na adresu božského Mistra přicházela zatím ze strany jeho protivníků. Dnes dochází k něčemu mnohem závažnějšímu. Svou krajní nespokojenost dávají najevo jeho vlastní lidé, a to právě ve chvíli, kdy jim zjevuje nejhlubší tajemství své lásky. Ježíš zde nevyslovil žádné náročné požadavky, nebyla tu řeč o odříkání nebo o závazcích, které se mohou zdát nepřiměřené a neúnosné. Ježíš oznámil: Mám pro vás největší dar: sám sebe. Přijměte ho. Ač je to neuvěřitelné, je tomu skutečně tak, že pro většinu učedníků je přímo nepřijatelné, že by Bůh mohl ve své vstřícnosti a dobrotě zajít tak daleko.

Rozkol v Ježíšově družině ti dává jasně na srozuměnou, že i v jeho bezprostřední blízkosti mohou být také opravdoví nevěřící. Kdo chodí za Ježíšem jen proto, že se mu to právě líbí, nemusí být proto ještě jeho učedníkem.

Má slova jsou duch a život, ale někteří z vás nevěří. Ti, kteří odcházejí, činí tak proto, že nikdy nevěřili. Ve skutečnosti ani dříve nevěřili Ježíšovi, ale svému zalíbení. Poslouchali Ježíše s uspokojením, dokud nacházeli v jeho slovech potvrzení svých vlastních představ a očekávání. Líbila se jim jeho kázání, pokud měli dojem, že jim dává za pravdu. Když se jejich a Pánovy představy pojednou rozcházejí, nehledají chybu u sebe, ale odsuzují přímo Boží slovo. Zdá se, že to nejobtížnější z obtížného je vzdát se svých vlastních představ. Je však možno podrobovat Ježíše své vlastní cenzuře a nezpochybňovat přítomnost jeho božství? Nejsmutnější přítom je, že od takové nevíry není daleko k výslovné zradě.

V čem vlastně spočívá ona *tvrdost* Ježíšovy řeči? Je tu ve hře základní podmínka vztahu mezi člověkem a Bohem. A touto podmínkou je pokora. Bůh v této věci místo pouhých slov přechází přímo k činu. ON, který nikdy nevyslovil požadavek: musíte být pokorní, nýbrž pouze vyzval, abychom se od něho učili i pokoře, přichází pojednou s flagrantním příkladem Boží pokory, a tím značně znepo-

Slova věčného života

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Pane, ke komu půjdeme?

kojuje lidskou pýchu, i když se skrývá až na dně srdce: Jestliže se Stvořitel tak pokořuje, co bude žádat od svého tvora? Uvědom si s hlubokou úctou, že Ježíšův příklad ve skutečnosti zavazuje mnohem více než jeho slovo. Ježíš od tebe nežádá nic, co by předtím sám v nejvyšší a nejdokonalejší míře nepodstoupil. Chce sestupovat až k tobě, aby ses nebál vystupovat k němu. Mělo by to usnadnit tvé rozhodnutí. I pro tebe totiž nastává chvíle zásadní volby. Na kterou stranu se přidáš?

Nevěřící odcházejí. Spočítej, kolik učedníků zůstalo z dřívějšího zástupu. Ti, kteří zůstávají, zůstávají, protože věří. Co to znamená věřit? Věřit znamená stavět neochvějně na neklamné jistotě, že *Ježíš má slova věčného života*. Nepoměřuj je podle toho, zda se ti líbí, zda ti vyhovují, zda tě uspokojují, nýbrž přijmi je bezvýhradně a vděčně, protože jsou to slova Ježíše, Mesiáše, Božího Syna. Tomu, kdo věří, je zcela jasné: i když jsem očekával něco jiného, i když nerozumím, i když se moje přirozenost bouří, není nikdo jiný, ke komu bych mohl odejít. Věřím a přijímám Boha takového, jak se mi zjevuje, přijímám jeho slovo jen pro něho samotného, zůstávám s ním, protože věřím, že je jen jeden Bůh, jeden Mesiáš, jeden Boží Syn. Jít za někým jiným by bylo nejen největší urážkou jediného, nejvyššího a nejsvětějšího Boha, ale také tím největším neštěstím, které si může člověk zvolit, protože se tak odvrací od svého jediného Stvořitele a Dobrodince. Bůh se poníží, protože sám chce, ale je nepřipustné, abychom se my sami odvážili jakkoliv ho ponížovat.

Ježíš se nikoho nesnaží zadržet. Respektuje plně rozhodnutí těch, kteří ho opouštějí. Poděkuj Pánu za dnešní varovné poznání. Obstojí tvoje důvěra pokaždé i tehdy, když ti jeho slova budou připadat tvrdá? Podívej se do svého srdce. Je-li tam ještě nějaká hranice, za kterou bys Pána nerad pustil, je tvé srdce rozděleno jako zástup jeho učedníků. Obnov svoji důvěru a pros Ježíše o uzdravení.

Můj Pane, ke komu půjdu? Ty máš slova věčného života! *At to slyší pokorní a radují se!*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení – Joz 24,1-2a.15-17.18b

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele od Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufратem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. čtení – Ef 5,21-32

Bratři! Podřízujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církve podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církve a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církve připravit slavnou, bez poskvrny, krásy nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údy jeho těla. „Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.“ Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Evangelium – Jan 6,60-69

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

Není větší lásky

Pokud jde o modlitbu, návštěvu kostela ve smíšeném manželství, mnozí cítí, že jsou svými partnery vydáni na pospas osamocení. Je to bolestivé poznání, že s milujícím člověkem sice sdílíte život, ale to nejcennější, víru, s ním nesdílíte. Povzbuzením může být pro nás příklad Francouzky Alžběty Leseurové (1866–1914) a jejího manžela Felixe.

Alžběta, nejstarší z pěti dětí vlivného pařížského právníka, byla vychována v katolické víře. Byla inteligentní a zajímala se o hudbu a literaturu. Když ve věku 21 let poznala studenta medicíny Felixe Leseura (1861–1950), který pocházel z hluboce věřící advokátské rodiny, zdálo se, že všechno hovoří ve prospěch ideálního manželského svazku. Alžbětino optimistické duchaplné chování na Felixe velmi působilo a ona napsala svým rodičům: *Vě Felixovi jsem našla všechno, co si od manžela přeji.*

Alžběta Leseurová

O dva roky později měly prouti zvonit svatební zvony. Těsně před svatbou se však ženich přiznal, že jako katolík už dávno svou víru neprožívá a že je dokonce přesvědčeným ateistou. Jeho slib, že nebude Alžbětě v praktikování víry bránit, ji naplnil nadějí, že s její pomocí opět najde cestu k Bohu. A tak přivolila ke sňatku.

Doktor Leseur zůstal po určitou dobu věrný svému příslibu a v upřímné lásce se snažil nezraňovat svoji ženu protináboženskými výroky. Přitom se však stále více ponořoval do kruhu volnomyšlenkářů, kteří

jen rozdmýchávali jeho nenávisť vůči katolickému náboženství, a on sám se stal v Paříži známým vydavatelem proticírkvních novin. Jako ateista si velmi přál, aby si Alžběta osvojila jeho názory. A tak se začal stále více vysmívat jejímu přesvědčení. *Pustil jsem se do útoků proti její víře, chtěl jsem jí víru ukrást - a Bůh mi to odpust' - téměř se mi to podařilo.*

Světácký život dr. Leseura, mnohé zahraniční cesty a zábravy, ve kterých nacházela i Alžběta zálibu, vedly nakonec k tomu, že tato žena postupně polevovala v praktikování své víry. Kromě toho se začala do knih, které svým obsahem zhoubně ovlivňovaly její křesťanské smýšlení, až se nakonec plná pochybností téměř zřekla svého náboženského života a vztahu k Bohu.

Ale po dvou letech došlo k neočekávanému zvratu. Bylo jí právě 31, když řekla jedné svému muži: *Už nemám co číst. Dej mi ještě něco.*

S úmyslem udusit v ní poslední jiskru víry podal jí ze své bohaté ateistické knihovny s radostí *Život Ježíšův* od racionalisty Ernsta Rénana. Místo aby souhlasila s protibiblickými úvahami tohoto bezbožného autora, sama začala číst evangelia. Každodenní četba o Ježíšově životě jí vrátila víru jejího mládí. A nakolik jí to rodinné a společenské okolnosti dovolávaly, začala opět praktikovat pravidelný

Manželé Alžběta a Felix Leseurovi

duchovní život modlitby, studia Bible a světců. Pořádila si vlastní knihovnu a od roku 1899 si vedla duchovní deník. Felix umocnil svůj výsměch proti oživené víře, ale ona tentokrát obstála ve všech názorových neshodách díky své mírnosti, vytrvalosti a svým vědomostem.

I přes názorové rozdíly zůstávalo manželství naplněné láskou. Alžběta velmi lpěla na Felixovi a jejím cílem bylo zůstat pozornou a něžnou manželkou. *Mojí povinností vůči manželovi je hluboká láska... Především musím být zdrženlivá, co se týká věcí víry, které jsou mi stále zahaleny. Kdyby bylo potřebné tiché upozornění... musí to být zřídka a po pečlivém zvážení, vždy s mírností a úsměvem. Ukazovat mu plody, nikoliv mízu života; svůj život, nikoliv však svoji víru, která ho proměňuje; světlo, které je ve mně, ne však toho, kdo je toho příčinou; zjevovat mu Boha, aniž bych vyslovila jeho jméno. To je, myslím, jediná cesta, jak doufat v obrácení a svatost mého milého společníka.*

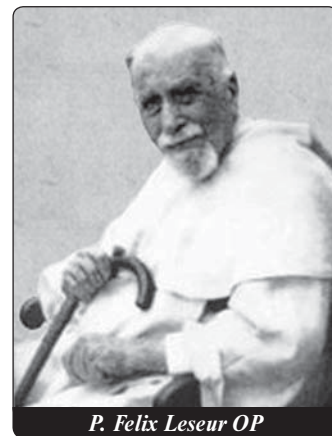
Jen na dvě bolestné okolnosti si posteskla: že spolu nemohli mít děti a že se svým manželem nemohla sdílet víru, a právě proto trpěla velkou duchovní osamoceností. Felix později zjistil: *Moje milovaná žena se za mě a za můj návrat ke katolické víře usta-*

vičně modlila. Každý den obětovala na ten úmysl všechno odřikání, zkoušky a utrpení a nakonec ještě svou smrt. Ale dělala to tajně.

Alžběta zintenzivňovala svůj duchovní život. Vyhledávala ticho a pravidelně se účastnila duchovních cvičení. Mimořádnou posilu a světlo čerpala ze svátostí a z modlitby. Přijímáním všeho duševního i tělesného utrpení dozrávala tato bezdětná manželka a stávala se stále citlivější a soucitnější s nouzí druhých. Smrt její sestry v roce 1905 jí dala možnost nahlédnout do skutečnosti zástupného utrpení:

Díky této pravdě víry může i ten nejpouštěnější, ten nejubožejší, kterého bolestivá choroba připoutala na lůžko..., mít vliv na druhé a skrze Boží milost se dostat k druhým lidem, i k těm, kterých by se svým jednáním nikdy nedotkl... Žádná z našich slz, žádná z našich modliteb se neztratí a mají takovou sílu, o jaké většina lidí nemá vůbec tušení... Utrpení je nejvyšší formou aktivity.

Ještě v tom roku napsala pro Felixe krátký vzkaz, který však měl objevit až po její smrti: *V roce 1905 jsem prosila všemohoucího Boha, aby mi poslal dostatek utrpení na vykoupení tvé duše.*

P. Felix Leseur OP

V ten den, kdy zemřu, bude potřebná cena splacena. Není větší lásky, než když žena položí svůj život za svého manžela.

V roce 1911 byla u Alžběty zjištěna rakovina prsu. Na společné cestě do Lurd o rok později prosila v jeskyni Zjevení vroucně Pannu Marii za obrácení svého muže. Dva roky před

V roce 1924 vedl P. Felix duchovní cvičení v Belgii pro M. Fultona Sheena, později známého amerického biskupa, a vyprávěl mu o svém obrácení a o životě své ženy. V mnoha promluvách a televizních katechezích se biskup vracel k tomuto působivému příkladu, když hovořil o úloze manželů při vzájemném posvěcování.

svou smrtí řekla svému nevěřícímu muži něco neslychaného: *Jsem si absolutně jistá: když se vrátíš zpět k Bohu, nezůstaneš na této cestě stát, protože nikdy neděláš nic polovičatého... Jednoho dne se staneš knězem...* On na to odpověděl: *Alžběto, znáš můj postoj. Přisahal jsem, že budu Boha nenávidět, že budu v této nenávisti žít a že v ní také zemřu.*

Ale vnitřně a vskrytu byl dr. Leseur při pohledu na její bolesti a vlastní bezmocnost stále více zasažen tou silou, jakou jeho ženě dodávala víra:

Když jsem ji viděl, jak velice byla nemocná a s jakou vyrovnaností snášela moje řeči..., byl jsem ohromen... S vědomím, že tuto mimořádnou sílu čerpala ze svého přesvědčení, přestal jsem ji slovně napadat. Později vysvětlil: Když si to nyní uvědomím, bylo to ode mne šílenství a téměř zločin, když jsem se pokoušel zničit její víru, která ji tak vysoce povznášela a která ji tak podpirala! K jakému peklu bych ji odsoudil a ztratit zároveň sám sebe!

V posledních měsících Alžběta velmi trpěla kvůli duchovní tmě, ve které se nacházela. S vděčností však chápala, že to všechno muselo přijít, aby byla očistěna a proměněna. *Toto Boží dílo přetrvává.*

V dubnu 1914 začala ztrácet vědomí. Ale za jasného okamžiku zopakovala manželovi své pevné přesvědčení: *Felixi, až budu mrtvá, ty se obrátíš a staneš se knězem dominikánem.* Dovolil, aby byla zaopatřena, a 3. května zemřela pokojně v jeho náručí.

Teprve nyní objevil dr. Leseur její deník a uvědomil si, kolik utrpení jí způsobil a jak cílevědomě se devět roků zcela záměrně modlila a obětovala za jeho návrat k Bohu. Při studiu jejích písemností našel poznámku, která se zmiňuje o tom, že nabízí svůj život za jeho obrácení. Dotklo se ho to, ale ještě stále myslel, že jsou to jen nápady zbožné ženy.

V červnu 1914 cestoval spolu se svým přítelem. Náhle po-

vyznačovala: bezpodmínečnou důvěrou v Ježíšovu autoritu spojenou s pokornou vírou, podřízeností a láskou. Žádný titul ani akademické postavení nemůže nahradit světlo a vedení Ducha Svatého. Krize víry je důsledkem přehlížení a zanedbávání těchto základních předpokladů pro přijetí i pro účinné hlásání autentické Ježíšovy nauky, kterou Otec zjevuje maličkým a skrývá před moudrymi a velkými.

Když Pavel VI. zakončoval II. vatikánský koncil, pochvaloval si, že „zatímco ve světě existuje krize víry, v Církvi žádná krize neexistuje“⁽¹⁾. Ale již v 80. letech hovoří prefekt Kongregace pro nauku víry Joseph Ratzinger o vážné krizi, která ohrožuje stabilitu budovy katolické víry.⁽²⁾

Co se vlastně v onom „revolučním období 1958–1978“ ve světové církvi skutečně dělo, na to nám nezůstaly prakticky žádné vzpomínky, protože jsme byli za železnou oponou obklopeni zcela jinou realitou. Nedolehly k nám hlasy významných teologů, kteří prohlašovali, že rok 1965 představuje epochální datum v dějinách teologie, protože došlo k velkému antropologickému zvratu a teologie přešla od spe-

cítit ve voze vedle sebe Alžbětinu přítomnost: *Měl jsem velmi jasný pocit, že je vedle mne. Řekl jsem si: Ona žije, její duše je po mém boku, mám dojem takřka její fyzické přítomnosti. Pocit byl tak silný, že bylo nemožné ho ovládnout. Opakoval jsem si: Jestliže Alžběta je živá, jak jsem to pocítil v neodolatelné intuici, znamená to, že duše je nesmrtelná. To také znamená, že Bůh existuje a že nadpřirozený svět je pravda. Za několik dní v bazilice v Paray-le-Monial slyšel znovu volání: *Měl jsem jasný pocit její přítomnosti. Padl jsem na kolena a obrátil jsem se k našemu Pánu. Měl jsem dojem, že**

kulativního období k orientaci na praxi, inkulturaci a dialog. Ale selský rozum nám říká, že podle ovoce, které dnes sklízíme, zde asi něco nebylo tak, jak má být, že je něco podezřelého v tom, když samotná „otevřenost“ a „antropologický přístup“ nejenže nebyly schopny překonávat krizi víry ve světě, ale jeho odcizení Bohu se ještě více prohloubilo, a co horšího, krize víry mezitím těžce zasáhla samotnou církev. Tak jako se v liturgii místo autentických textů začaly uplatňovat vlastní nápady, protože je někdo svévolně pokládá za lepší, tak se i místo podstaty evangelia hlásají vlastní zajímavé myšlenky a nápady bez ohledu na autentickou nauku církve. Jestliže sůl se zkazí, čím bude osolena? Když se všude prosazuje svévole, i svět pokračuje ve vlastní svévoli, a tedy není divu, že jeho troufalost už překračuje všechny meze.

Z tohoto zorného úhlu musíme s veškerou vážností sdílet bolestnou starost, výstrahy a prosby, která nám posílá Matka Boží a Matka naše, Panna Maria.

-lš-

⁽¹⁾ *Corriere della Sera*, 3. října 1963.

⁽²⁾ *O víře dnes*, s. 31.

je zde, ve svatostánku a že se ke mně s nesmírnou dobrotou sklání. Ale když jsem se vrátil do Paříže, přesvědčil jsem sám sebe, že to všechno byla iluze způsobená šokem z její smrti.

Krátce před vypuknutím první světové války podnikl cestu do Lurd, aby tam napsal knihu zaměřenou proti tamním „údajným“ zázrakům. Když v jeskyni Neposkvrněné před její sochou přemýšlel o nebeské kráse své vlastní ženy, otevřely se mu konečně oči a on zcela jasně pochopil: *Ona přijala a obětovala svoje utrpení... především za moje obrácení!* Náhle se celý jeho ateismus zhroutil a on obdržel

zcela nezaslouženě dar víry, jako by se do něho vtilo světlo.

Po návratu do Paříže znovu a znovu pročetl deník své ženy, dohodu, jakou uzavřela s Bohem za jeho návrat k víře, a duchovní závěť, kterou mu zanechala: *Miluj duše, trp, pracuj pro ně. Ony si zaslouží všechny naše bolesti, všechny naše námahy, všechny naše oběti.* Pročetl knihy z její knihovny a četné poznámky, které do nich zapsala. Zprostředkovali mu kontakt s P. Javierem, vynikajícím dominikánem, který pak vyslechl jeho dlouhou celoživotní zpověď. Další den šel na mši svatou a k svatému přijímání. Očekával, že pocítí podobnou milost jako v Lurdech. Ale nebylo tomu tak. Vrátil se domů zklamaný. Doma uslyšel vnitřně Alžbětin hlas: *To by bylo příliš pohodlné. Celý život jsi bojoval proti Bohu a proti Ježíši Kristu jako renegát a chytíš po jedné zpovědi a přijímání bezprostředně všechno světlo a útěchu by bylo takřka nemorální. Nejedná se o tvé pocity, ale o tvou vůli. Musíš se nyní dát do služeb Krista.* Ukliďněn šel k svatému přijímání znovu další den.

Na jaře 1917 z podnětu přátel vydal knižně Alžbětin deník. V době, kdy Francie prožívala tragické období svých dějin, pokládal za potřebné, aby duše žily vnitřním životem a především chápaly smysl utrpení. Publikace se setkala s velkým ohlasem. Brzy nato cítil volání, aby se zcela zasvětil Bohu jako řeholník.

V roce 1919, pět let po Alžbětině smrti, vstoupil do noviciátu dominikánů a roku 1923 přijal kněžské svěcení. Během 27 let své kněžské služby vedl duchovní cvičení a své poslání viděl v tom, aby zveřejněním deníku a přednáškami seznamoval lidi s životem a dílem své ženy. Díky Felixově působení byl zahájen proces blahorečení jeho manželky Alžběty Leseurové.

Vítazstvo srdca 86/2012

Překlad -lš-

Když jsem nedávno vstoupila do Centra Pro život (Human Life International) ve Vídni, abych uskutečnila rozhovor s Herbertem Heissenbergerem, padlo mi do očí množství fotografií na stěnách: samé veselé a jasné dětské tváře. Jsou to některé z tisíců dětí, které byly zachráněny a mohou žít díky úsilí spolupracovníků tohoto centra.

Herbert, sympatický, nekomplikovaný, krajně věrohodný muž, kterého znám již řadu let a kterého si vážím, právě telefonuje. Volá ho jedna žena, která se u něho (!) chtěla informovat, kolik stojí potrat. Má už dvě děti a je znovu těhotná a toto dítě by už nechtěla. Ženský lékař jí dal telefonní číslo na tohoto muže. Je to trik lékaře, aby dal dítěti šanci? Herbert se ihned snaží získat ženu pro rozhovor v centru. Jak jsem se později dověděla, matka nabízenou pomoc přijala a rozhodla se pro dítě. Bohu díky!

Když Herbert odložil sluchátko, vyprávěl mi o svém životě. Je čtvrtý z pěti dětí z jedné vesnice hornaté krajiny Burgenland. Rodiče byli zemědělci a patřili do velké rodiny. Kromě rodičů žily na statku i dvě babičky a jeden dědeček.

O děti bylo tedy dobře postaráno, měly svůj malý ráj doma na statku, ale také na návsi a jiných dvorech, kde si hrály s vesnickými dětmi. Samozřejmě také pomáhaly při zemědělských pracích. Doma se praktikovala tradiční víra. Jedna babička vedla děti k tomu, aby nosily květiny Matce Boží a nezapomínaly na modlitbu. Herbert se jako dítě často bavil s lidmi z vesnice a se zájmem jim naslouchal. Když jim někdo zemřel, modlili se za jeho duši. Je dnes přesvědčen, že tito lidé udělali mnoho dobrého pro něho i pro jeho pozdější obrácení. Jako mladík právě moc zbožný nebyl. „Je to ale důležité, když má člověk již jako dítě vztah k víře,“ zdůrazňuje.

Po základní škole šel do měšťanky. Netíhl však k řemeslné

Golgota uprostřed Vídně

práci a chtěl podobně jako strýc jednou studovat. Tak se přestěhoval do internátu ve Štýrském Hradci. Zpočátku se mu velmi stýskalo po domově. Díky Bohu mohl každý druhý týden jezdit domů. Velmi vděčně vzpomíná na třídního učitele. Ačkoliv vyučoval němčinu a angličtinu, slyšeli od něho žáci mnoho o víře a křesťanských hodnotách jako od profesora náboženství.

Když jeden spolužák zahynul při autonehodě, pověděl šokovaným žákům mnoho o životě po smrti. Také jeho postoje na ochranu života na Herberta silně zapůsobily. Před Svátkem matek kladl hochům na srdce, aby s kytičkou poděkovali maminkám za život, protože neskončili v kontejneru. Zní to snad trochu brutálně, ale takový osud je dnes pro mnoho dětí realitou. Herbert si je jist: „Tento profesor byl pro moji duši požehnaním.“ Položil základní kámen k jeho dnešní angažovanosti.

V internátě se mu asi tak líbilo, že si šestou třídu zopakoval, ovšem ne zcela dobrovolně. Zatím měl stipendium, nyní o ně přišel. Školné musí platit rodiče, a je to pro ně velká oběť. Přes všechnu dobrou vůli i při opakování vznikly problémy s latinou. Na podzim musí složit opravňovací zkoušku. Pokud ne-

obstojí, bude s gymnáziem konec. Je to příliš drahé.

V den zkoušky má trému. Nebude to dnes konec s mým studiem? Písemka mi nedopadla dobře. Před ústní zkouškou se modlí a udělá nádhernou zkušenost: „Stalo se něco mimořádného: Pocítil jsem náhle sílu a jistotu: Uděláš to!“ Šel klidně před komisi. Dostal k přeložení dvě místa, která znal ze školního roku. Profesori se poradili: „O. k., můžeš pokračovat!“

„Byl to moment, kdy se rozhodovalo o mém dalším životě. Bůh mimořádně zasáhl, abych mohl pokračovat na své cestě. Kdybych neuspěl, můj život by probíhal jinak. Již nikdy jsem nepocítil takovou sílu jako tenkrát. Bylo to pro mě velice důležité.“

Po vojenské službě studuje politické vědy a dějiny. Studentský život s sebou přináší skutečnost, že disko a zábava dostanou vrch a život z víry vybledne. V jedné diskusi sice prohlásí, že Ježíš je cesta, pravda a život, ale vnitřně se od Ježíše vzdálil. Babička nepřestává při jeho návštěvách doma připomínat modlitbu. Ale jak má vstávat na mši ten, kdo se vrátí z diska ve čtyři hodiny ráno?

Na zábavách mu nejde o konzum alkoholu, jedna zkušenost s drogami mu stačila, ale chtěl

Herbert Heissenberger

zde najít nějaké hezké děvče. Od chybných kroků ho Pán Bůh uchránil. Ta děvčata, která by mohl získat, nechtěl, a ta, která se mu líbila, nechtěla jeho. Dívka jen tak pro potěšení nepřicházela v úvahu, i když se tak někteří hoši chovají. Dnes ví, že děti, které vycházejí z takových povrchních vztahů, musí být často „odstraněny“.

Svou ženu nepoznal na disko, ale prostřednictvím společné přítelkyně. Při prvním setkání prohlásila dívka, že bude mít jednou deset dětí, na což Herbert odpověděl: „Tak to si vezmi zrovna mne.“ Ptám se zvědavě, zda tehdy opravdu myslel na velký počet dětí. „Ne, to byl prostě žert!“ odpovídá se smíchem.

Brzy nato odjíždí Gerhilda na několik měsíců do Indie, potká se s Matkou Terezou a krátký čas u ní pracuje. Byla to pro ni velká zkušenost víry – součástí jejího obrácení, jak později přiznává. Uvažuje o vstupu do řádu. Po návratu do Vídně prohlubuje svou víru v prostředí kalsantinů. Herbert se s ní opět setkává, a protože s ní rád tráví čas, ocitá se stále častěji u kalsantinů. Živá víra těchto řeholníků na něho působí a líbí se mu.

Jednoho dne sedí u nich v kapli před velkým křížem a ptá se Pána na tajemství tohoto kříže. Chtěl by ho pochopit, aby se mohl pro něho rozhodnout. Toto rozhodnutí je základním kamenem Herbertovy cesty víry.

Členové vídeňského Centra Pro život při jedné ze svých aktivit

POTRATY JSOU TEN NEJHORŠÍ HOLOKAUST

Pravoslavný arcikněz Vsevolod Čaplin prohlásil na protestním shromáždění v Moskvě: „Potraty jsou ten nejhorší holokaust v dějinách lidstva. Každý rok postihne v Rusku 1,2 milionu dětí. Potraty mají na svědomí větší počet lidských životů než obě světové války. Je třeba mnoho modliteb a občansko-společenských akcí proti potratům. Musíme se modlit a jednat, abychom žili v Rusku, ve kterém je potrat morálně nepřijatelný.“ Komunistické Rusko pod Leninem bylo první zemí, která legalizovala potraty, a to v již roce 1920. *Kath-net*

Roku 1993 končí studium a je mu jasné: Je třeba se rozhodnout i v otázce ženy. Chtěl by se oženit s Gerhildou. Ona však stále nemá jasno, zda má vstoupit do řádu. A vysvětluje mu, že bude dále jen jeho přítelkyní. „Ne, děkuji. Buď všechno, nebo nic.“ S takovou kategorickou odpovědí nepočítala. Rozhodne se pro „všechno“. Roku 1994 je svatba. Jako evangelium si vybrali: „Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ „Že se to stane naším životním programem, to jsme tehdy v takové míře ani netušili,“ říká zamyšleně.

A co nyní? Svět s jeho politikou, manipulací, nepravdou a boji o moc, jak ho poznal během studia, to není nic pro něho. To by nevydržel, i když ho lákala činnost poradenství. Protože směřoval ke stále hlubší víře, uvažuje o nějaké církevní angažovanosti. Ale nic vhodného nenachází. V jeho rodině se objeví první děti a Herbert se příležitostnou prací drží nad vodou, ale mnoho času přítom věnuje svým dětem.

Jaké je tedy jeho povolání? Kde by mohl nejlépe sloužit Bohu? Žádný světský džob na plný úvazek, ale přece slušný příjem. Potřebují větší byt.

Čtyři roky po svatbě najde zaměstnání v Centru Pro život. „Náhodou“ slyší o poradně pro těhotné v nouzi. Jakmile tam přijde, dostane ihned službu na ulici před potratovou klinikou. Žádné zaškolení, nemá tušení, co ho tu čeká. Má to být to pravé místo? Brzy nato se přihodí tato situace: Jeden pár míří k potratové klinice. Herbert mu nabízí informační materiál a muž mu hrozí pohlavkem. Oba zmizí v klinice. Žena se brzy vrátí, omlouvá se za hrubé chování svého muže. Dojde k rozhovoru a nakonec je pár ochoten navštívit poradnu v Centru Pro život. Jejich dítě je zachráněno, smí žít. Matka dostane přechodné zaměstnání, aby získala potřebnou finanční podporu. Herbert je šťasten. Po-

znává, co by mu Bůh chtěl říct: tato poradna je nemírně důležitá. Můžeš zde opravdu zachránovat lidské životy. Se svým prvním zachráněným dítětem, je to dnes třináctileté děvče, je stále ve styku k jeho velké radosti.

„Ideální případ, kdy žena přepustí, že Duch Svatý zná celou její životní situaci a že ji skrze mne oslovuje, se vyskytne jen výjimečně,“ vypravuje Herbert. Při práci na ulici může člověk zažít všechno: ženy, které nám za naši práci děkují, ale také otevřené odmítání, agrese, násilí, nadávky: „Jste horší než teroristé,“ nebo: „Bylo by lepší, kdyby tě byli potratili,“ atd. „Je to zatrpklost a zaslepenost,“ vysvětluje s uznáním. „Ale když jde o tak mnoho, je jasné, že Zlý zuří a křičí. Mnozí, kteří zakusili službu na ulici, to dlouho nevydrželi. Je třeba útoky a nadávky různým způsobem odevzdávat Bohu. Ale to je zvláštní milost. Je to sice krásné, když je dítě zachráněno, ale musíme žít i s tím, že vidíme také matky, které chodí na kliniku, děti tam umírají a troskotají pak často manželství a celé rodiny upadají do neštěstí.“

Herbert Heissenberger se svou ženou a dětmi

„Jak se tvoje služba vlastně praktikuje?“ ptám se Herberta. Herbert vypravuje: „Většinu lidí, kteří míří na kliniku, poznáte podle způsobu chůze, podle držení těla, podle výrazu tváře. To je prostě zkušenost. Je tu k dispozici několik vteřin k navázání kontaktu pohledem, aby bylo možno matce dát na vědomí, že to s ní myslíte dobře, že jí chcete pomoci. To vyplyne z modlitby. Narazím na osobu, která je ve velmi těžké situaci. Je to v jejím životě okamžik, kdy jde o mnoho, chtěl bych říct, o všechno. Všechno ostatní je vedlejší.“

Opravdu, jde o život nebo smrt dítěte a o duši ženy. „Někdy pozorujete při prvním oslovení: v tomto okamžiku to nejde, nemohu jí dosáhnout, chce mít potrat za sebou. Snad je i na to připravena, jak se nenechat oslovit. Řekli jí o nás jako o nějaké sektě. Některé jsou sice zjevně odmítavé, ale zastaví se, nechají se oslovit nebo se začnou ospravedlňovat. Pak máme aspoň minimální šanci. Těhotná musí mít dojem, že je pro nás důležitá, že ji přijímáme v její situaci, že je důležité, aby si přečetla náš le-

ták, že máme místo pomoci hned za rohem. V letáku je naznačeno mnoho forem, jak můžeme pomoci: duševně, finančně, právně; další vývoj dítěte (od počátku člověka) v mateřském lůně a mnohoznačné důsledky potratu. Že se o následcích nemluví, za to vděčíme médiím a politikům, myslím si.“

A když dojde k rozhovoru? „Někdy přijde žena do centra, jindy musím poradnu realizovat na ulici. Když někdo začne mluvit, je již mnoho získáno. Ale je tu ještě doprovod: přítel, muž, matka, přítelkyně. Podle toho, zda krok těhotné schvalují, nebo ne, reagují různým způsobem: slovní agrese nebo fyzickým napadením, nebo doprovázející osoba vezme leták a dá ho těhotné. Zcela mladé dívky zpravidla doprovázejí matky, často je zjevně proti jejich vůli strkají do kliniky. Je to vždy těžší oslovit ženy,“ říká Herbert o těžkostech všedního dne. Hlídkání kliniky policií a varování před údajnými členy sekty, která utlačuje ženy, působí bohužel velmi účinně. Pak zbývá jen neúnavná modlitba.

Dojímá mě, jak si Herbert vede při neúspěchu. „Touhou každého člověka je mít úspěch, i těch, kteří pracují pro Boží království. Naučil jsem se však obejít i bez úspěchu a lidského uznání.“ To je nutné, myslím si, protože pro to, co podniká, existuje tak jako tak velmi málo společenského uznání. Když policista nebo hasič zachrání lidský život, je vychvalován do nebe. Muži a ženy, kteří zachrání život dětí, jsou špinění od médií a jiných lidí. Je to úplná zvrácenost! Herbert pokračuje: „Od P. Reillyho jsme se naučili, že za své jednání stojíme na Golgotě. Nevede se ti jinak než Ježíši: Chceš-li složit svědectví pro život, musíš to udělat bez ohledu na následky. Neúspěšnost, umírání, smutek ve tvářích, když ženy vycházejí – když si člověk z toho nezoufá, je to ryzí dar milosti. Normálně se to nedá vydržet.“ Ješ-

tě jedna myšlenka mu pomáhá při jeho práci – že Bůh je větší než všechno, co se zde odehrává. „Vykoupení se přesto usku- tečňuje skrze Ježíše, skrze jeho zastání u Otce.“

Vyžaduje to enormní nasa- zení. Ale stačí mzda z centra pro život pro sedminásobného otce rodiny? Vystačí s evange- liem, které si Heissenbergero- vi vybrali ke svatbě, aby je nes- lo životem? „Snadno se to čte, prožít to je jiná věc,“ směje se Herbert. Důvěra v Boží Prozře- telnost je stále vystavována tvr- dé zkoušce. „Bez utrpení to ale nejde. Služba životu se vybojo- vává duchovně. Toto utrpení, tak zatěžující a někdy existenčně ohrožující, činí plodným a dává život.“ Jaká škola důvěry!

Při sedmém dítěti, když se rodina musela vystěhovat z by- tu, aniž by věděla kam, byly je- jich modlitby vyslyšeny. Bližní, velkodušní věřící, jim nabídli velký dům v blízkosti Herber- tova rodiště, v krásné poloze, s kaplí. Opravdu Boží řízení. „Bůh překonal všechna očeká- vání,“ vypráví otec rodiny vděč-

Jedna z aktivit vídeňského Cen- tra Pro život – poskytovat pravdivé informace o potratech

ně. Dům, který je nyní pro mno- hé místem setkávání, modlitby a vzájemnosti.

Sedm dětí a také šest dětí Herbertových bratrů, kteří bydlí v blízkosti, se obdivuhodně za- členilo do života farnosti. „Moje žena našla rychle místo ve far- nosti, kde by mohla pomáhat.“ Děti i rodiče zde mají kořeny. A přece, v současné době je ten- to dům opět v ohrožení. Bude se muset devět Heissenbergrů opět stěhovat? Nová zkouška důvěry?

Díky pružné pracovní době svého muže mohla se jeho že-

na věnovat studiu (francouzšti- na, psychologie, filosofie) a vy- dělává nyní jako učitelka. Když není Gerhilda doma, může se o děti starat Herbert.

Proč mají Heissenbergero- vi tolik dětí, když je to finanč- ně tak náročné, mohl by se ně- kdo zeptat. Když někdo zblízka prožívá, jak mnoho lidí tak leh- komyslně zhasíná život, jedno- duše daruje dětem život. Jako protiváhu? Herbert přitaká živo- tu: „Při každém dítěti důvěruje- me v to, že Pán se postará, aby mohlo žít. A také se vždy postar- al. S každým dítětem jsme obdr- želi mnoho štěstí, radosti a lás- ky a všechny vlastnosti a talenty, které každé dítě přináší rodině a společnosti. Kde můžeme získ- at více radosti, více lásky?“

Co to znamenalo pro tvo- ji víru? „Věděl jsem, že musím svou víru, provázenou a vede- nou modlitbou, proměňovat ve skutek. Když se tím nebo oním způsobem neangažuješ pro bliž- ní, zůstává víra v teoretické rovi- ně. Pro mě je zde i otázka: Kdo je můj bližní? Neznám ty ženy, kte- ré sem přicházejí. Ale pochopil jsem: Nouze na tomto úseku je nesmírná, pomoc je naléhavě po- třebná. A je tak málo těch, kteří mohou vyjít na ulici a vydržet tu konfrontaci. Stát venku znamená vystupovat pro Ježíše. Že přijde odpor, je jasné: je to boj se svě- tem zla, boj na všech úrovních.

Moji víru to posiluje, neboť ví- ra vede přes Golgotu. Když ne- udělám zkušenost s Golgotou, nedospěji ke vzkříšení. Proto jsem nabýval stále více přesvěd- čení, že to je moje povolání. Od- tud také důvěra v Boha, že On se postará, že vše ostatní zařídí a že je možno žít ve velké rodině.“

Až bude jednou překonáno to bláznovství a masové ničení ne- narozených, je pro budoucí gene- race důležité vědět, že byli lidé, kteří dělali všechno pro to, aby zadrželi tuto hrůzu. Ostatně: po- čet potratů v obvodu klesl o 50 %.

VISION 2000 - 4/2012
Překlad -lš-

Pak lékař otevřel plynový kohoutek Dameronův report o Akci T4 – likvidace duševně a tělesně postižených v Třetí říši

V Alkoven nedaleko Lince se nachází zá- mek Hartheim. Bylo to jedno ze šesti stanovišť, kde nacisté v letech 1940–1944 pro- váděli masové vraždy postiže- ných občanů. Tzv. *Dameronův report* je dokument, na který na- razila pracovnice Hornorakous- kého zemského archivu v Ná- rodním archivu USA. Materiál umožňuje pohled na přísně orga- nizovaný pracovní proces v jed- nom likvidačním středisku pro postižené. Označení Akce T4 se odvozuje od berlínské ulice Tiergartenstraße 4, kde sídlila organizační centrála pro sys- téem masového vraždění dušev- ně a tělesně postižených.

Jen v tomto jediném zvláš- tě přebudovaném středisku za- vraždili nacisté během čtyř let na 30 000 lidí. Na 240 m² se na- cházela likvidační linka sestá- vající z plynové komory, haly pro mrtvolky a krematoria. Mezi za- vražděnými byli pacienti psychi- atrických ústavů pro postižené a postižení zajatci z koncentrač- ních táborů v Mauthausenu, Gu- sensu a Dachau. Fotografie, kte- ré r. 1945 pořídil major Charles H. Dameron v zámku Hartheim na lince smrti, doplňují nálezy z vykopávek v přílehlé bývalé zámecké zahradě, kde byla ob- jevena skládka popela a kosti obětí a předměty z jejich osob- ního vlastnictví, dále materiál ze spalovacích pecí a nádoby z plynových komor. Ze zveřej- něných zpráv si můžeme udě- lat představu o pracovním dnu v zámku Hartheim.

Oběti, které autobusy přivez- ly do Hartheimu, personál nej- dříve zbavil oděvu. Jejich osob- ní věci byly uloženy do sáčku, který byl označen a očíslován. Cenné věci byly uloženy zvlášť. Pak byly oběti v přijímací míst- nosti představeny lékaři, který

prověřoval jejich identitu a po- dle jejich zdravotních záznamů pak vypracoval zprávu o „pří- jatelném“ důvodu jejich úmrtí. Dále byly u obětí zjišťovány zla- té zuby a protézy. Oběti pak per- sonál na hrudi nebo na zádech orazítkoval Lfd. Nr. (= číslo do- kumentu k odeslání). Značky by-

Obsluha „likvidační linky“ na rakouském zámku Hartheim

ly dva až tři centimetry vysoké. Osoby se zlatými zuby byly na zádech označeny křížkem. Pak byly oběti fotografovány. Když tyto procedury skončily, zavedl je personál do plynové komory. Byl to prostor asi 25 m², zaříze- ný jako sprchová koupelna. Když měl někdo dotaz, dostal odp- věď, že se budou koupat. Mnozí se na koupel těšili. Nakonec lé- kař otevřel plynový kohoutek...

Správný úsek byl oddělen od likvidačního a měl za úkol zastí- rat „vědecky“ spáchané vraždy. Ústavům, příbuzným nebo pe- čovatelům o oběti byly posílány vykonstruované příběhy o pří- čině smrti. To, co odtud odešlo do okolního světa, bylo všechno smyšlené, počínaje datem smr- ti a její příčinou až k údaj, kde se nachází urna s popelem do- tyčné osoby. Ani místo úmrtí neodpovídalo skutečnosti. Čas- to to byla místa velmi vzdálená od Hartheimu.

Třetí říše si podle hartheim- ské statistiky od likvidace 70 000 ústavních pacientů slibovala úsporu 141 milionů říšských marek.

Die Tagespost 33/2012
Překlad -lš-

Poselství Panny Marie v Grubu

26. června 2012

Moje milované děti! Nebojte se, i když vám nyní musím říct něco, co vás velmi zarmoutí!

Ano. Pán přijde v noci jako zloděj. Buďte stále připraveni, protože míra se naplnila!!!

Nazýváte mého božského Syna Bratrem. To platí potud, že v lidské podstatě putoval po této zemi.

Ale On se od vás liší. On byl bez hříchu a zůstává Bohem!

Proto je strašné, když se jeho konání ztožňuje s dnešním lidským jednáním.

Dnešní jednání lidí odpovídá hříchu a nemá s Bohem nic společného.

Moje milované děti, každé znesvěcování Božích chrámů přivolává trest.

Kdo takové znesvěcování připouští, uráží hluboce Boha. Chrám patří Bohu, je to jeho svatyně!

Nic není světějšího než obětní oltář, na který je pokládán Pán.

Kdo připouští znesvěcení, nemá víru, ať je to biskup nebo kněz.

Pán odmítá jeho jednání.

Bůh je svatý a nebude trpět, aby byl urážen.

Moje milované děti, ještě jednou vám říkám: Buďte připraveni, ale nebojte se!

Když se mě pevně držíte a prosíte mě, abych vás vedla, jsem s vámi.

Ale budou temné noci a velký nářek!

Nikdo, nikdo se tomu nemůže vyhnout!

Pán přijde a bude čistit bičem, jako tenkrát očistil Boží chrám od prodavačů a směnárníků.

Již tehdy nestrpěl znesvěcování! A dnes, když Pán přichází skrze slovo kněze jako obětní Beránek na oltář mezi lidmi, je znesvěcování pro Něho tou nejtěžší urážkou.

Knězi, který už nevěří tomu, co na oltáři vykonává, bude velmi těžko, až ho Bůh povolá, aby skládal účty.

Moje milované děti, stát u oltáře jako lhář je velmi těžkou urážkou Boha.

Proto vás prosím: Modlete se za tyto kněze, aby se znovu vrátili k víře a aby Boha

oslavovali v jeho Božím chrámě, jak jim to uložil, aby vás mohl živit a posilovat.

Modlete se za tyto kněžské syny, protože odpovědnost, kterou nesou, je veliká.

Modlete se ale také zvláště za věrné kněze a biskupy a zvláště za Petrova nástupce, protože budou ještě více pronásledováni. Oni nesou Kříž, který jejich spolubratři odhodili. Modlete se, aby je Duch Svatý posiloval.

Modlete se, abyste měli opět dobré pastýře, kteří by vás vedli a živili, protože mnoho kněžských synů zběhlo.

Moje milované děti, nastává těžká doba, protože hříchy jsou tak strašné a obepínají celý svět a je velmi mnoho zrádců!

Opakují ještě jednou:

Od té doby, co jste přestali hlásat Desatero přikázání a nedodržíte je, pronikla do světa nevěra a hříchy. Člověk zpychl, propadl Satanu a jedná podle něho.

Proto, moje děti, zůstaňte věrni věcným pravdám a Desateru. Pán vám je dal, aby ve světě vládl rád. Jednejte podle evangelia, jak vám je Pán předal, od začátku až do konce. A opakují: Ani jedno písmeno se nesmí zrušit! Běda těm, kteří hlásají něco jiného a své vlastní ideje a zneužívají k tomu dům Boží!

Pravý kněz, kterého Pán povolal, bude konat to, co mu Pán uložil a co Pánu slíbil.

Modlete se, modlete se. Modlete se. Obraťte se. Čiňte pokání. Přinášejte oběti. Pak je ještě možno zachránit duše.

Protože, jak jsem řekla, Pán přijde v noci jako zloděj způsobem, který si nikdo nemůže představit!!!

MODLETE SE * MODLETE SE * MODLETE SE.

Ale jak jsem řekla na začátku, nebojte se, já jsem s vámi.

Myrtha: Ne, Matko, pros svého božského Syna, aby zadržel Boží ruku. Protože my nevíme, co činíme. Ó Matko,...

-sks- 15/2012

Překlad -lš-

Ve švýcarském městě Grubu žije žena jménem Maria Myrtha, která již 15 let nepřijímá potravu a při mši svaté prožívá drastická muka křížové cesty našeho Pána. Poselství, která přitom přijímá od Bolestné Matky Boží, předává ihned švýcarským biskupům, kteří dosud nevyslovili žádnou pochybnost ani námitku.

Některá poselství byla uveřejněna v těchto číslech Světla: 15/2012 - str. 5; 18/2012 - str. 5; 23/2012 - str. 7; 30/2012 - str. 11.

SOVĚTSKÉ MANÝRY

Ve státě Atlanta (USA) prohlásil manažer obchodního řetězce Fast-Food, že se zastává biblického pohledu na rodinu. Některé podniky a města začaly vypovídat svou spolupráci s firmou a univerzity zavřely její provozovny.

Republikánští poslanci se postavili na stranu manažera a označili tyto způsoby za nebezpečný precedent. Vynucování ideologické konformity, aby někdo mohl podnikat, to je kopie někdejší sovětské praxe.

TOTALITNÍ INDOKTRINACE

Ve Švédsku propadl žák z biologie, protože vyslovil názor, že homosexualita není normální. Učitel mu řekl, že učební plán ukládá škole učit žáky respektu k různé sexuální orientaci. Případ vyvolal prudkou veřejnou debatu. Jeden účastník označil švédský školní systém za „centrum indoktrinace“. Školy mají učit žáky kriticky myslet a za své osobní názory nesmí být nikdo trestán.

UKAMENOVÁNÍ ZA NEVĚRU

V západoafrickém státě Mali došlo k půci a situace využili islamisté, aby uchvátili na severu dvě třetiny země a zavedli zde právo šaría. Kromě toho zbourali islámské posvátné hroby, které byly součástí světového kulturního dědictví. Jeden muž a žena, kteří se dopustili cizoložství, byli zahrabáni až po krk do země a utlučeni kameny k smrti.

DAR ŘECKU

Moskevský patriarchát poukázal Řecku částku půl milionu euro jako pomoc pro chudé v současné ekonomické krizi. Je to výsledek sbírky solidarity, která se konala v únoru. Z peněz se má financovat jídlo pro chudé.

VĚDA A VÍRA

Vídeňský odborník na kvantovou fyziku Anton Zeilinger vylučuje, že by vědci mohli dospět k bodu, kde „narazí na Boha“. „Milého Boha není možno objevit,“ řekl Zeilinger v jednom interview. „Je to záležitost víry, a nikoliv vědy.“ Řekl, že zná lidi z konzervativních církevních kruhů, kteří se domnívají, že Boha je možno dokázat. „To by byl konec náboženství. Pak by návštěva bohoslužeb nebyla otázkou víry, ale výpočtu.“ *Kath-net*

POUŤ MILOVNÍKŮ TRADICE

Klérus a věřící, kteří slaví mši svatou v tradičním římském ritu, uskuteční v listopadu společnou pouť do Říma, při které je plánována slavná bohoslužba v bazilice Svatého Petra. Pouti ve dnech 1. až 3. listopadu se účastní různé skupiny a sdružení i jednotlivci. Podrobné informace budu oznámeny 10. září. (*kna/rv*)

Svatá Markéta z Cortony (3)

„Poslání“

Jestliže se soustředíme na tolik projevů familiárnosti, jeví se nám to jako zvláštní „privilegium“. A skutečně tomu tak bylo: vztah mezi Ježíšem a Markétou byl „mimořádný“. Ale privilegia, která Bůh uděluje, nejsou nikdy určena jen samotné osobě, nýbrž jedná se o poslání, k jehož naplnění je povolána v určitém období dějin ve styku s konkrétními osobami a skutečnostmi. Takové jsou úryvky Legendy, které nám ilustrují poslání Markéty, povolání být jako „nové světlo života ve světě, kterému jsem tě dal, aby tě následoval v pokání, a tak došel spásy“ (V, 45). Ona je „cestou pro zoufalce, hlas milosrdenství, zrcadlo pro hříšníky“ (X, 3), „oděna do velké záře, aby přišla jako příklad veliké shovívavosti, a tedy naděje pro všechny, aby se mohli vrátit do lůna Božího milosrdenství“ (VII, 3). Proto Pán, když jí dal účast na hodinách svého umučení i vidění své slávy, ustavičně jí připomíná, aby nezapomínala, že „tyto milosti ti nebyly uděleny pouze pro tebe, ale také pro druhé mé děti, které toho nejsou hodny jako ty. Je to zásluha Krve, která prýští v takové hojnosti z mého těla na Kříži na vykoupění nevděčných lidí“ (VI, 27).

V této důvěrnosti Ježíš zjevuje Markétě hloubku svého Srdce, svých citů na dvou nejkrásnějších stránkách Legendy: „Ať jsou blahoslavená ona muka, která jsem snášel pro tvou duši, a ať je blahoslavené také ono vtělení. Požehnané ať jsou námahy, které jsem snášel pro lidský rod! Ve srovnání se špatnými mám velmi málo dobrých dětí, ale i kdybych měl na světě jen jedno dítě, blahoslavl bych všechno, co jsem pro ně vytrpěl.“ (V, 44) „Chceš-li mě poznat, musí tvoje láska vždy začínat ode mne, tvého Stvořitele. Pak miluj upřímně také všechny

tvory a žádného nevyklučuj; víš, že jsem je stvořil a svým utrpením vykoupil. Proto musíš mít, Markéto, svým soucitem podíl na bolestech všech a také se s nimi všemi radovat z toho, z čeho se oni těší.“ (IV, 19)

Sv. Markéta z Cortony

Aby mohla přijmout tuto cestu výkupné lásky, musela sama nastoupit cestu utrpení, kterou vytyčil Ježíš: ale co bylo pro ni opravdu největší utrpení? Co zraňovalo a poznamenávalo její srdce, její vášnivou lásku a hluboký vztah k Pánu? Legenda to nazývá „bázeň“ Markéty, strach, že ztratí svého Milovaného, že ho urazí, že se z něho nebude po celou věčnost radovat. Stále potřebuje, aby ji uklidňoval, aby nacházela jistotu a pokoj v Pánu, ale tento strach se nedal nikdy utišit. Jako sv. Pavlu neodňal Ježíš „osten těla“, ale postupně jí zjevoval jeho smysl a jeho spásný význam: „Já budu a nebudu s tebou; budeš oděna do milosti, ale budeš mít dojem, že jsi nahý, protože nedovolím, abys mě v sobě poznávala. Chci totiž, abys byla stále v obavách, a tak rostla v mé milosti.“ (V, 33)

Markétina bázeň byla dlátém Božím v jejím srdci, které ho stále utvářelo a rozšiřovalo, až z něho učinilo křišťál v úplném očistění, takže sám Kristus jí bude říkat „moje mučednice“: „Tvým mučednictvím je strach, abys mě

neztratila a neurazila mne, svého Stvořitele.“ (X, 16)

Intenzivní touha, která stravovala její srdce a kterou se Pán snažil stále živit, se projevovala v účasti na Kristově umučení, které vnitřně i zevně snášela ve chvílích vysoce dramatických. Rozhovor s Kristem se zrodil právě u paty Kříže během svatého přijímání, památky onoho Těla a Krve za nás prolité. Aby dospěla k účasti na Kristově umučení v duchu františkánské cesty, kterou poznávala z kázání menších bratří, vycházela z vytrvalého rozjímání o tajemstvích Kristova života v těle: od vtělení, života v Nazaretě, jeho každodenních námah, jeho kázání až k smrti a zmrtyvčování. „Jednou se bratr Giunta ptal Markéty, jaký je způsob její modlitby. Odpověděla: Vracím se k Ježíši a vidím ho znovu narozeného, jeho nohy, které kráčejí bosé po namáhavých cestách..., rozjímám o setkání se Samaritánkou..., o smilování nad malomocnými, slepými a ochrnutými u rybníka, krok za krokem přemítám v každé epizodě o nekončné chvále Stvořitele.“ (VI, 6)

Její mysl byla „jako přibitá na Ježíšově kříži“ a rozjímání o Pánově umučení vyplňovalo dlouhé hodiny strávené v rozjímání ve františkánském kostele. To jí způsobovalo bolest „tak ostrou a silnou, že plakala a vzdychala“ (II, 1) ustavičně a zjevně: slzy, „hluboká voda srdce“, jsou konstantou její cesty, která přiváděla občany v Cortoně k dojetí, i když někteří si mysleli, že je to prázdná sebechvála. Proto si Markéta uložila úplné mlčení, ale Kristus jí vyzval, aby neváhala vrátit se k starému pláči a neměla strach z poznámek. „Neváhej vrátit se na kříž, neboť jen tam ti obnovím prvotní dary a dám ti ještě větší. Neustávej vzývat mé umučení..., chci proto, aby každé dílo, které jsem uskutečnil, ti říka-

lo, že jsem byl k němu dohnán svou láskou k duším.“ (V, 12-13)

Markétino poslání „oznamuje“ navenek, co zakouší uvnitř pro Muže bolesti, že na základě svého „vstupování do rány v boku“ (XI, 7) a své meditace obdržela „účast na oné bolesti, jakou zakoušela Matka u kříže“. K tomu docházelo v ony slavné Velké pátky popisované v krásné kapitole Legendy, kdy v extázi nad umučením setrvala celý den. Ráno, dříve než vyšlo slunce, Markéta se odebrala na Pánovo pozvání do kostela bratří, aby „byla v myšlenkách ukřižována vpředu na kříži. A tak se stalo. Od tercie po konventní mši až do západu zůstala ponořená do rozjímání uprostřed dojatého zástupu, trpěla viditelně jednotlivá muka až k umučení, až k smrti. Při noně, kdy Pán vydechl svou duši, klesla její hlava na hrud', takže jsme mysleli že je mrtvá, protože pozbyla všechnu citlivost i pohyb. Tato nová podívaná tak dojímalá občany z Cortony, že přerušovali svá zaměstnání a řemesla, muži i ženy opouštěli domovy a děti své hry a přicházeli do kláštera, který byl naplněn nářky. Viděli ji totiž zasaženou bolestmi, jako by byla u kříže, jako by byla položena na kříž.“ (V, 3)

„Nositelka pokoje“

Markéta byla vždy celá zde, na nekrvavém vrcholu Vykoupení se svým tělem naplněným Kristovými bolestmi. Byla hluboce zakořeněna v dějinách své doby: sdílela s občany strasti válek, stejná utrpení vyplývající ze srážek mezi soupeřícími stranami, byla nablízku osobních utrpení lidu, který si k ní přicházel pro uzdravení z fyzického, morálního i duchovního trápení. Stálou její starostí byl její syn, který vstoupil k menším bratřím. Legenda přináší dopis, který mu adresovala a z něhož je zřejmá hluboká mateřská tvář, která chce vést syna řeholníka v následování Krista. (Srov. VIII, 17)

Markéta, „dcera pokoje a nositelka pokoje“ (VIII, 15), usilo-

SKRYJ MĚ POD SVOU OCHRANOU, MATKO MILOSRDENSTVÍ

Svatá a neposkrvněná Panno, Matko moje, utíkám se k Tobě jako k Matce našeho Pána a Útočišti hříšníků, přijmi mě dnes, toho nejubožejšího ze všech, pod svou ochranu.

Vzdávám Ti úctu, vznešená Královno, a děkuji Ti za všechny milosti, které jsi mi až do dnešního dne prokázala, především za to, že jsi mě uchránila od pekelného ohně, který jsem tak často zasloužil.

Miluji Tě, moje láskyhodná Vládčyně, a jako dík za Tvoji lásku se zavazuji, že Ti budu vždy sloužit a budu usilovat o to, aby Tě také druzí milovali. Vkládám do Tebe všechnu svou naději, všechnu svou spásu.

Přijmi mě jako svého služebníka a zachovej mě ve své ochraně, Matko milosrdenství. A protože jsi tak mocná před Bohem, osvobod' mě od každého pokušení a dej mi sílu, abych nad nimi až do smrti vítězil.

Moje Matko, pro Tvoji lásku, kterou prokazuješ Bohu, prosím Tě, stůj při mně především na konci mého života. Neopouštěj mě až do onoho dne, kdy mě s jistotou spatříš v nebi zaměstnaného tím, jak Ti blahorečím a navěky Tě velebím za tvé milosrdenství.

Svatý Alfons z Liguori

vala vytrvale spolu s bratrem Giuntou o obnovu míru ve městě mezi frakcemi a biskupem Vilémem Ubertinim a neváhala mu připomínat jeho odpovědnost. Ustanovená jako „hlas volající na poušti“ (VIII, 13), sehrála svou prorockou roli a chápala obtížné období, které Cortona prožívala jako důsledek selhání světského i řeholního kléru. Vyzývala Cortonské k míru mezi sebou jako k podmínce získat mír s ostatními, a zatímco se modlila za své milované spoluobčany, Pán jí odpověděl, aby byl „uzavřen mír mezi nimi a biskupem a co nejrychleji se s ním dohodli“ (IV, 4). K tomu došlo roku 1277 na závěr dlouhého období, kdy usiloval biskup a hrabě z Arezza a jeho předchůdci o ovládnutí Cortony.

Markéta milovala své město, ve kterém „mi Bůh chtěl udělit tolik darů“ (VI, 15). Přišla do Cortony jako na pole práce hluboce duchovní a Cortonská v ní našli své požehnání. A u ní, „poslané jako lék na uzdravení nemocných duší“ (VIII, 19), nacházeli osvobození od svých neduhů, aby byli v duchu osvíceni – i sami menší bratři – a „lid cítil, že se obnovila láska k Bohu“ (V, 9). Tato plnost darů byla zřejmá a učinila Markétu součástí Cortony: vztahy byly bohaté, výměna hluboká, mohli bychom říct, že to bylo znamení vztahu Markéty a Pána Ježíše. V síle této vzájemnosti, kterou střežila láska, Markéta a Cortona jsou dvě neoddělitelná jména: I dnes vidíme Cortonu jako město, které směřuje k ní, které ona současně chrání „svými svatými modlitbami“ (IV, 6).

„Pravá a dokonalá radost“

Po třiceti letech pobytu v blízkosti domu Moscardi pocítovala Markéta potřebu postoupit výše, do více strohé cely u kostelíka sv. Basila, devastovaného Arefany v roce 1258, který se bude sama snažit restaurovat, a v roce 1290 o to požádá biskupa z Arezza Hildebranda, který

byl od roku 1289 nástupcem biskupa Viléma.

Tři cely, které Markéta postupně obývala, symbolizují, že stoupá stále výše. Posledních devět let jsou roky „ztroskotání“ v Absolutnu Boha.

V roce 1290 se bratr Giunta, který po smrti bratra Giovanniho da Castiglion Fiorentino zůstal jako duchovní vůdce sám, přestěhoval do Sieny a Markéta se musela zříct jeho duchovního doprovodu. Jiní bratři měli těžkosti s návštěvami u ní a donáškou svatého přijímání. K tomu se nabídl jeden kněz, Badia Venturi, který vedl rozháraný život, ale stykem s její svatostí se stal horlivým knězem. Badia byl roku 1290 jmenován správcem kostela sv. Basila a vděčíme mu za svědectví, která předal bratru Giuntovi, který přišel do Cortony znovu před Markétinou smrtí.

Nacházíme u ní také malou komunitu duchovních synů a dcer, kteří následovali její příklad, pomáhali jí v potřebách a respektovali její samotu. I když udržovala styky se svými lidmi, v posledních letech prohlubovala svou samotu a život modlitby a spojení s Pánem. V té době se nejen zhoršilo její utrpení, ale také nástrahy ďábla, který se jí zjevoval v různých podobách, před-

hazoval jí minulé hříchy a vnukal jí pochybnosti o jejich rozhovorech s Pánem, jako by šlo o pouhé iluze.

Ještě útoky jiného pokušení ji provázely od počátku její cesty. To vyvolávalo u ní sladkost a trápení současně. Markéta se naučila v Pánově škole, jak mohou dvě reality existovat pospolu. „Čím více rostou tvé dary, tím více se rozmnožuje tvoje trápení.“ (IV, 12) Pán sám ji učil, že „její život má za cíl učít objevovat stopy jeho života“ (XI, 4), a vyzýval ji: „Plač, protože i já jsem plakal; pracuj, protože i já jsem pracoval do únavy; buď pokorná, protože i já jsem se pokořoval, miluj mě, protože já jsem tě miloval.“ (XI, 10)

Jeden moment největší intimity předchází jeho úplné dovršení: „Dcero, v tobě hledám svůj odpočinek.“ (VI, 23) „já žiji v tobě a ty žij ve mně.“ (XI, 18) „Páne, ty dobře víš, že tam, kde jsi ty, je pravá a dokonalá radost.“ (XI, 10)

Markéta žila v posledních letech intenzivní touhou spojit se s Pánem; její vnitřní pohled se odvrátil od ní samotné, aby se ztratil v nekonečné touze po Bohu: její syn, bratři terciáři, lid, který za ní přicházel ze všech stran, starosti o kostel, příhody jejího

města... všechno bylo tajemně a reálně přítomno v onom povzdechu, který se stal také jejím: „Dcero, tvoje jídlo a pití, spánek a bdění, mlčení a mluvení, celý tvůj život jsou nyní modlitbou, protože máš ustavičné přání sloužit mi v bázni, abys mě neurazila.“ (XI, 12)

22. února 1297 před východem slunce ozářila Markétinu tvář radost a krása; pak vydechla naposledy, zatímco přítomní i bratr Giunta vnímali tajemnou sladkost a příjemnou vůni: přijímali to jako znamení tolika darů milosti a svatosti, jimiž Markéta oplývala.

Pozvání pro nás

„Ó Markéto, nejpošetilejší z pošetilých, co z tebe bude?“ (I, 3) Tak žertem škádlily Markétu její přítelkyně, když ji viděly, jak se příliš zdobila. Nyní také my můžeme dát odpověď na tuto otázku, když jsme viděli, jak zcela se může změnit život, když přijme vpád Boží lásky.

K Markétině lidské a křesťanské cestě, jakkoliv si zachovává charakter „mimořádné“, se může přidružit krok každého z nás: ona nás bere za ruku a svým životem je nyní v Bohu, a tedy nám velmi blízká, dává nám jistotu, jakou zakusila s Láskou, „větší než je naše srdce“ (1 Jan 3,20), která se nespokojuje s „látáním“ našeho oděvu, ale přijímá po pádu zcela nový šat, do jakého nás odívá milosrdenství.

V ní můžeme tak trochu zkoumat i svoji tvář, protože zářivý plod nového stvoření, lidství plně rozkvetlé, chce Duch Svatý vnést i do nás. Svou přesvědčující zkušeností o Božím milosrdenství nám Markéta ukazuje, jak pokorné a radostné je pokání, jediná cesta jak pro hříšníka, tak pro spravedlivého, abychom poznali cíl, pro který jsme hluboce milováni.

*Vita di Santa Margherita
da Cortona
(Provincia Toscana
dei Frati Minori)
Překlad -lš*

Z vystoupení patriarchy na 2. vatikánském koncilu

Zatímco je v textu „O Církvi“ velmi vhodná pasáž o soudu, který postihne každého člověka, a poukazuje se na perspektivu věčné blaženosti, mlčí se překvapivě o jiné alternativě, totiž o existenci věčného zavržení, které podle Zjevení a celé Tradice postihne nekající hříšníky.

Vynechání jasné zmínky o věčné záhubě je nepřijatelné pro ekumenický koncil, jehož úloha spočívá v tom, aby připomněl všem lidem a zvláště katolíkům úplnou nauku o tak důležitém tématu.

Stejně jako o existenci soudu a věčné blaženosti je nutno hovořit o jistotě věčného zatracení pro ty, kteří odmítají Boží přátelství. Zdá se mi, že to vyžadují tři důvody:

První je, že existence pekla je nepopíratelná skutečnost křesťanského zjevení. Náš Spasitel, který znal jistě sám lépe než jiní lidé nejlepší metodu, jak vyložit svou nauku, a byl současně vtělná dobrota, oznámil mnohokrát, a to jasným a naléhavým způsobem, existenci a věčnost pekla. V původním prohlášení k eschatologické kapitole musí být spolu s existencí soudu a věčné blaženosti výslovně připomenuta zjevená pravda, která to doplňuje, totiž pravda o stavu věčného zatracení.

Druhý důvod, proč je nutné tuto pravdu výslovně uvést, spočívá ve významu této nezastupitelné události pro každého člověka. Lidé, kteří se tak nechávají ovládnout žádostivostí, že kvůli ní odmítají Boží přátelství, potřebují velice nutně, aby pro strach z věčné záhuby, která hrozí nekajícím hříšníkům, byli odrazeni od hříchu. Tak jak to učila a vždy dělala celá křesťanská tradice a učil Kristus a jeho apoštolové, tak to musí učinit i Koncil a v pojetí eschatologie každému

člověku výslovně připomenout tragickou možnost této pravdy.

Třetí důvod pro výslovnou zmínku této pravdy je její zvláštní nutnost pro naši dobu a naši pastorační péči. Ve skutečnosti tužba po lepším materiálním životě a rozšířený hedonismus v naší době zmenšují bezmeznou měrou v lidských očích cenu Božího přátelství. Z toho vyplývá, že existence pekla nebo věčné záhuby je lidskému myšlení cizí a odmítá se všeobecně jako nepřiměřená

Mons. Alberto Gori OFM,
latinský patriarcha v Jeruzalémě

ná myšlenka, která je v rozporu s dnešní mentalitou a proti které je třeba bojovat. Jak mnozí bolestně konstatují, je dnes nemálo kněží, kteří neváhají tuto strašnou pravdu nejen nepřipomínat, ale dokonce o ní mlčí. Je třeba se obávat, že jako důsledek tohoto strachu kazatelů převládne u věřících praktické přesvědčení, že tento trest je již zastaralé učení, o jehož realitě je možno oprávněně pochybovat. A tímto způsobem se podporuje duchovní a mravní zkáza. Proto, ctihodní bratři, žádám naléhavě, aby v předloženém textu 48. článku byla s poukazem na slova Bible v krátké formě, ale jasnou řečí uvedena alternativa soudu, před kterou bude stát každý člověk, totiž věčná blaženost nebo věčné zavržení.

AAS III/1, 384-385

Překlad -lš-

DARY DUCHA SVATÉHO - dokončení ze str. 2

při všech krizích ve světě, vidíme, jak je důležité respektovat tuto Boží vůli vtisknout v našich srdcích, abychom podle ní mohli žít; a tak tato bázeň Boží je touhou konat dobro, konat pravdu, konat Boží vůli.

Draží chlapci a dívky, celý křesťanský život je cesta. Je to jako pěšina, po které stoupáme na horu - není tedy vždy snadná, ale vystupovat na horu je překrásná věc - ve společnosti s Ježíšem; s těmito vzácnými dary se vaše přátelství s ním stane ještě pravdivějším a těsnějším. Je ustavičně živeno svátostí Eucharistie, ve které přijímáme jeho Tělo a jeho Krev. Proto vás zvu, abyste se s radostí a věrností účastnili vždy nedělní mše svaté, když se celá komunita spojuje ke společné modlitbě, k naslouchání Božím slovu a k účasti na eucharistické oběti. A okuste také svátost pokání ve zpovědi: je to setkání s Ježíšem, který odpouští naše hříchy a pomáhá nám konat dobro. Přijmout dar, znovu začít je velký dar v životě, vědět, že jsem osvobozen, že mohu znovu začít každý den, že je všechno odpuštěno. Ať neschází ani vaše každodenní osobní modlitba. Naučte se rozmlouvat s Pánem, svěřujte se mu, sdělte mu svoje radosti i starosti, žádejte o světlo a pomoc na své cestě.

Draží přátelé, jste šťastní, protože ve vašich farnostech jsou oratoře, velký dar diecéze Milán. Oratoř, jak říká toto slovo, je místem modlitby, ale také místem, kde prožíváme spolu radost z víry, kde se konají katecheze, kde si hrajete, organizují se aktivity a služby různého druhu, řekl bych, kde se učíte žít. Buďte soustavnými návštěvníky vašich oratoří, abyste stále vyzrávali v poznávání a následování Pána. Těch sedm darů Ducha Svatého roste právě v tomto společenství,

kde se učíte životu podle pravdy, s Bohem. V rodině buďte poslušní rodičů, poslouchajte pokyny, které vám poskytují, abyste rostli jako Ježíš „moudrostí a věkem před Bohem i před lidmi“ (Lk 2,52). Konečně, nebuďte leniví, ale buďte mládež činorodá, zvláště ve studiu vzhledem k budoucímu životu. Buďte ochotní a velkodušní k druhým, přemáhejte pokušení stavět do středu samy sebe, protože egoismus je nepřítel pravé radosti. Jestliže nyní zakoušíte krásu ze společenství s Ježíšem, můžete i vy přidat svůj vklad, aby rostla, a buďte schopni pozvat k účasti druhé. Dovoďte mi, abych vám také řekl, že Pán vás volá každý den, i dnes, k velkým věcem. Buďte otevření tomu, co vám vnuká, a jestliže vás volá na cestu kněžství nebo zasvěceného života, neříkejte mu „ne“! Byla by to lenost a omyl. Ježíš vám bude naplňovat srdce po celý život!

Draží chlapci, drahé dívky, říkám vám důrazně: směřujte k vysokým ideálům: všichni mohou dosáhnout vysoké míry, ne pouze někteří. Buďte svatí! Je však možné stát se svatým ve vašem věku? Odpovídám vám: Jistě! Říká to také svatý Ambrož, velký světec vašeho města, v jednom svém díle, kde píše: „Každý věk je zralý pro Krista.“ (*De virginitate*, 40) A především to dokazuje svědectví tolika světců vašeho věku, jako Dominik Savio nebo Marie Goretti. Svatost je normální cesta křesťana: není vyhrazena pro málo vyvolených, ale je otevřená pro všechny. Přirozeně, se světlem a silou Ducha Svatého, který nebude scházet, jestliže vztáhneme své ruce a otevřeme své srdce! A s vedením naší Matky. Kdo je naše Matka? Je to Matka Ježíšova, Maria. Jí svěřil Ježíš nás všechny, dříve než zemřel na kříži. Panna Maria kéž střeží vždy krásu vašeho „ano“ Ježíši, jejímu Synu, velkému a věrnému příteli vašeho života. Amen.

Bollettino Vaticano
2. června 2012

Překlad -lš-

Pavlova slova z dnešní epistolou o tom, že jsme „údy jeho (Kristova) těla“, mají pro náš život velký význam, a přesto je často přehlížíme. Pokládáme jeho obraz za nějaký symbol a nadsázku, místo abychom v něm viděli zcela nespornou duchovní nadpřirozenou realitu. Ačkoliv ji smysly nevnímáme a fyzicky neprožíváme, je ve skutečnosti stejně konkrétní jako realita našeho těla.

Jako křesťané si musíme být vědomi: naše fyzické tělo je podobně jako mnoho jiných prvků přirozené skutečnosti jen nedokonalým obrazem a podobenstvím jiné, duchovní skutečnosti. Ke všemu, co Bůh stvořil, neměl jinou předlohu než sám sebe. To platí jak o různých objektech, tak o procesech, které se v nich a mezi nimi uskutečňují. Tím nejpodstatnějším z nich je život. Protože v lidské bytosti se nerozlučně spojují dva světy, svět fyzický a svět duchovní, spojuje se v ní i dvojitý život. Fyzický život vnímáme a prožíváme bezprostředně. Duchovní nadpřirozený život je pro nás přístupný prozatím prostřednictvím daru víry.

Ono duchovní tělo, jehož jsme živou součástí, je přímou součástí stvořitelského plánu: Bůh je stvořil jako vznešený organismus našeho vzájemného duchovního spojení. Je konkretizováno v těle církve, aby vytvářelo životodárné spojení Stvořitele s jeho tvory. Sdílejí tak s námi svůj nesmrtelný život jako záruku naší nesmrtelnosti. Primární tedy není to, co je přirozené, ale co je nadpřirozené. To je obsah a smysl naší víry: uznat a přijímat tento primát, prvenství Boha a s ním i prvenství a dar nadpřirozeného života v nadpřirozeném těle v duchovním světě, i když ho zatím nevidíme. „Věřit Bohu“ znamená spolehnout se a bezmezně důvěřovat v jeho slovo.

Jednota koloběhu tohoto společného života nás zcela logicky zavazuje jak k lásce k Dárci a Životu, tak k lásce ke všem ostatním údům, s nimiž sdílíme jeden a týž život. Prikázání lásky k Bo-

hu a současně k bližnímu je konkretizací onoho soužití v jednom těle, v němž koluje Boží život. Je to konkrétní požadavek obdobné duchovní solidarity, s jakou se setkáváme u buněk našeho těla, které se ze všech sil přičiňují o blaho ostatních buněk a v případě potřeby o úplné uzdravení těch, které jsou zraněny nebo postiženy chorobou. To, co dnes známe jako transfuze či transplantace, existuje již od počátku také v tomto nadpřirozeném těle pod názvem „oběť“.

Zástupná oběť je záchraná operace, která se může uskutečnit právě díky oné životní jednotě reálného duchovního těla, jehož Hlavou i životem je Ježíš Kristus. Mnozíci se rakovinové nádory u současné generace jsou rovněž nedokonalým, ale výstížným obrazem a podobenstvím zhoubného ohrožení, jaké působí duchovnímu tělu sobectví těch „buněk“, které chtějí nezřízeně bujet na vlastní pěst i na úkor všech ostatních. Naši povinností je naopak přinášet sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou. Život podle víry tedy není nějaký souběžný umělý svět, kam se můžeme uchýlit v případě potřeby ze světa přirozeného, ale je to reálná skutečnost, ve které buď žijeme, živoříme, nebo smrtelně zahníváme.

Krizi víry v církvi není možno redukovat na krizi znalostí pravdy víry. O krizi víry se nezasloužili ti, kteří neznají katechismus, ale

vše má svůj počátek především u „odborníků na víru“, u renomovaných teologů, lektorů na fakultách a seminářích, otců bludných názorů liberalismu, relativismu a subjektivismu. „Antropologický revoluční obrát“ způsobil, jako by to už nebyl člověk, kdo byl stvořen k obrazu a podobenství

Na slovíčko

Boha, ale člověk si prakticky sám utváří Boha podle svého vlastního obrazu a podobenství. Krize víry je ztráta vědomí a přesvědčení o oné prioritě Boha a jim darovaného reálného nadpřirozeného života.

Na stránkách našeho týdeníku se často setkáváme s příklady radikálního obrácení nejrůznějších osob v minulosti i současnosti. U mnoha z nich šlo přitom o dvojí „obrácení“. Bývají to často jedinci, kteří byli od dětství vychováni ve víře a získali dobré náboženské znalosti. Pak se však dostavila krize. Jejich odpad od víry nevznikl ztrátou náboženských znalostí, ale změnou vztahu k Bohu, vznikem neochoty uznat jeho prioritu, svatost a svrchovanost.

Nejčastěji podporoval odpad od Krista vliv prostředí, kterému je Bůh lhostejný nebo cizí a ve kterém jsou lidé svrchovaně spokojeni sami se sebou a se svým způsobem života. Zdá se jim, že mají pro všechno dostatečné vy-

světlení, které jim navíc nijak nebrání užívat si radostí, potěšení a zábavy podle libosti. Oslnění pozlátkem a klamnou svobodou tohoto prostředí, zapominají postupně i křesťané na svou důstojnost a příslušnost k tělu vyvoleného Božího lidu, který Bůh povolal z temnot ke svému podivuhodnému světlu. Jak by mohli vést mezi pohany vzorný život, když jsou jejich životem okouzlení? Takové lidi apoštol marně vybízí, aby se už nepřizpůsobovali tomuto světu. Naopak, přizpůsobení se stalo jejich hlavním programem a módou, a tak zcela ztratili dovednost rozeznávat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé.

Pod tímto zorným úhlem si, prosím, ještě jednou pozorně přečtete příběh Alžběty Leseurové a všimněte si, že ani dobrá náboženská výchova a znalosti neobstojí, jakmile se člověk začne světu přizpůsobovat. Pro naši přirozenost, která zůstává náchylná ke zlému, jsou jeho svody velmi podmanivé a působivé. Dábel obchází a hledá, koho by mohl zhltout. Nabízí nejen vášnivý způsob života. U této vysoce inteligentní a vzdělané ženy využívá také záludnou modernistickou a liberálně protestantskou literaturu. V tomto případě však je pozoruhodné, jak právě ta četba, která měla dovést její odpad od Boha, probudila znovu k životu její hlubokou náboženskou zkušenost z mládí. Při této vnitřní konfrontaci se Alžběta vrací k pramenům: k evangeliím a předreformačním církevním Otcům. Zažila pravdivost Pavlových slov „I když my jsme nevěrní, On zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe“: „Pocítila jsem, že žije ve mně, Požehnaný Kristus mi přinesl nevyslovnou lásku. Cítila jsem, že mě do hloubky obnovil...“ A milující Alžběta začala intenzivně pracovat na „transplantaci“, která skutečně zajistila zapřísáhlému Božímu nepříteli zázračné duchovní uzdravení a tělu Církve přinesla obdivuhodně bohaté plody.

-/š-

VÍCE ČASU PRO VZÁJEMNÉ ROZHOVORY

Benedikt XVI. požaduje, aby manželské páry věnovaly více času společným rozhovorům. V hektické době individualismu, aktivismu a spěchu dochází často k nenapravitelným nedorozuměním, která není možno odstranit ani pomocí zvenčí. Je třeba pěstovat kulturu rozhovoru.

ZÁŽITEK TISKOVÉHO MLUVČÍHO EDUARDA HABSBURGA ZE SANKT PÖLTEN

Jako student filosofie jsem slyšel od svého profesora ve Würzburgu takové vysvětlení zázraku rozmnožení chlebě: Ježíš vyzval lidi, aby se navzájem podělili o přinesené jídlo, a to byl větší zázrak než tradiční vyprávění v duchu pohádek. Když se jeden student nesměle zeptal, kde není možno připustit rozmnožení alespoň jako hypotézu, dostal tuto odpověď: „Odložte už konečně svou směšnou dětskou víru!“
Kath-net

Pondělí 27. 8. 2012: 6:05 Kopec křížů 6:30 Dobrý Pastíř 7:05 Putování modrou planetou: Egypt 7:45 Přejeme si... 8:00 Post Scriptum s Mons. Tomášem Halíkem 8:25 Dar z Medugorje 8:45 Hudební magazín Mezi pražci 9:20 Síla evangelia 10:00 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 10:20 Mašinky 10:30 Sobecký obr 11:10 Noeland (24. díl) 11:35 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti 11:55 Z pokladů duše: Marius Kotrba, P. Kryzstof Strzelczyk – Svatý Kryštof [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Václav Hudeček – Gala koncert v Luhačovicích 12:55 Hornolidečko – Valašská Senice 13:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták 14:10 Netradičně do Svaté země: březen 2011 15:00 Kamarádi 15:10 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? – MUDr. Marie Svatošová 15:50 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 16:40 Exit 316 MISE: Až do rána 17:00 NOEparáda band (179. díl) [L] 18:05 Cesta k domovu 18:25 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti [P] 18:40 Učedníci a misionáři [P] 19:10 Ars Vaticana (12. díl) 19:25 Přejeme si... 19:40 Hornolidečko – Valašská Senice 19:55 Z pokladů duše: Marius Kotrba, P. Kryzstof Strzelczyk – Svatý Kryštof 20:00 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti [P] 21:00 Na koberečku (14. díl) 21:10 Klapka s... (9. díl): Ivo de la Renotiérem 22:15 Noemova pošta: srpen 23:50 Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 28. 8. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Senice 6:15 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 7:40 Kamarádi 7:50 Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík 8:45 Na koberečku (14. díl) 8:55 Budu pomáhat: Lékořice 9:05 Jak potkávat svět (6. díl): s Evou Dřizgovou–Jirušovou 10:20 Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod 11:30 Poselství svatých: František z Assisi 11:40 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti 11:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stępień OSPPE – Autorita Ježíše Krista [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 12:35 Ars Vaticana (12. díl) 12:45 Čiernobiely svet 12:55 Hornolidečko – Valašská Senice 13:05 Všechny mé děti 13:40 Putování modrou planetou: Egypt 14:25 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 16:00 Přejeme si... 16:15 Cvrlikání: Pavel Helan a Petr Bende 17:25 Léta letí k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský 17:45 Děti ulice [P] 18:00 Noeland (24. díl) 18:25 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti [P] 18:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese [P] 19:00 Budu pomáhat: Lékořice 19:10 Svět ze hřbetu koně 19:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 [P] 19:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stępień OSPPE – Autorita Ježíše Krista 20:00 Misie naživo: Kola pro Afriku 21:05 Adopce na dálku 21:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 22:00 Přejeme si... 22:15 Exit 316 MISE: Až do rána 22:35 Dar z Medugorje 22:55 Post Scriptum s Mons. Tomášem Halíkem 23:20 Pasekářská pouť 2012 23:35 U NÁS 1:00 Poslech Radia Proglas.

Středa 29. 8. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 6:20 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? – MUDr. Marie Svatošová 7:00 Hradčovice 7:15 Zápas o Boha: 20 roků v službě diecéze 7:40 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 7:45 Noeland (24. díl) 8:10 Ars Vaticana (12. díl) 8:20 Popelka Nazaretská 9:00 Frano z Malesie 9:25 Misie naživo: Kola pro Afriku 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:15 Kořeny 11:55 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný –

Podobenství o slunci a dešti [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (9. díl): Ivo de la Renotiérem 13:05 Učedníci a misionáři 13:40 Post Scriptum s Mons. Tomášem Halíkem 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, II. díl 14:50 Na koberečku (14. díl) 15:00 Poselství svatých: František z Assisi 15:10 Mezi obětavými rukama a srdcem 15:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 16:00 NOEparáda band (179. díl) 17:00 Exit 316 MISE: Každý z jiné planety [P] 17:20 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 18:15 Polabský lužní les 18:30 OVCE.sk: Bez kožušeka [P] 18:40 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 18:45 Pro vita mundi (13. díl): Jarda Svoboda 19:30 Mašinky 19:40 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Podobnostní o slunci a dešti 20:00 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 20:20 Prof. Petr Piřha – Příprava na cyrilometodějské výročí 21:30 Krkonošský národní park (5. díl) 21:45 Melódia dúhy 22:05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 22:35 Život zvítězí 23:20 Hornolidečko – Valašská Senice 23:35 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 30. 8. 2012: 6:05 Učedníci a misionáři 6:35 Přejeme si... 6:50 Vikolínec: pohlednice 6:55 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 7:20 Kamarádi 7:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 7:50 Pražská Loreta 8:20 Národní ústav lidové kultury ve Strážnici 8:40 Putování modrou planetou: Egypt 9:25 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 10:00 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 11:35 Stará Voda 11:40 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 11:55 Z pokladů duše: P. Bohuslav Blaha – Svaté obrázky [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 13:35 Síla evangelia 14:10 Klapka s... (9. díl): Ivo de la Renotiérem 15:10 Meandry řeky Odry 15:35 Dar z Medugorje 16:00 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 16:15 Outdoor Films (6. díl) 17:45 Ars Vaticana (13. díl) [P] 18:00 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka 18:25 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 18:30 OVCE.sk: Biele ovce [P] 18:40 Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík 19:30 Budu pomáhat: Máme otevřeno? [P] 19:40 Zambie: Řemesla Dona Boska 19:55 Z pokladů duše: P. Bohuslav Blaha – Svaté obrázky 20:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (39. díl): PhDr. Pavel Popelka, CSc. 21:00 Kus dřeva ze stromu: Film o filmu [P] 21:15 Přejeme si... 21:30 Post Scriptum: z oslav korunovace sochy Panny Marie na Svatém Hostýně [P] 22:15 Poselství svatých: František z Assisi 22:25 Nevybroušené diamanty [P] 23:00 NOEparáda band (179. díl) 0:05 Exit 316 MISE: Každý z jiné planety 0:25 Hudební magazín Mezi pražci 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 31. 8. 2012: 6:05 Gospelový sborník 6:15 NOEparáda band (179. díl) 7:20 Frano z Malesie 7:45 Prof. Petr Piřha – Příprava na cyrilometodějské výročí 8:55 Na koberečku (14. díl) 9:05 Klapka s... (9. díl): Ivo de la Renotiérem 10:10 O Mysu dobré naděje 10:25 Bol som mimo: Radoslav Hruška 11:30 Hermie soutěží 11:40 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 11:55 Z pokladů duše: Zuzanka Racková – Labutí píseň o duši [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Děti pomáhají dětem 12:55 Obec Madunice 13:05 Ars Vaticana (13. díl) 13:15 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 13:40 Václav Hudeček – Galakonzert v Luhačovicích 14:30 Pasekářská pouť 2012 14:40 Pěšák Boží 15:25 Učedníci a misionáři 16:00 Misie naživo: Kola pro Afriku 17:05 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 17:15 Hadath Baalbek 17:35 Salesko 18:00 Noeland (24. díl) 18:25 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 18:30 OVCE.sk: Deväťdesiat-devät [P] 18:40 Exit 316 MISE: Každý z jiné planety 19:00 Kus dřeva ze stromu:

Film o filmu 19:15 Kdo chce kam... 19:40 Hornolidečko – Leskovec 19:55 Z pokladů duše: Zuzanka Racková – Labutí píseň o duši 20:00 Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký a jeho odkaz dnešku 21:20 Pražská Loreta 21:45 Na koberečku (14. díl) 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 22:30 Jak potkávat svět (8. díl): se Štěpánem Rakem a jeho synem Janem-Matějem 0:05 Život zvítězí 0:45 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 1. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Leskovec 6:15 Post Scriptum: z oslav korunovace sochy Panny Marie na Svatém Hostýně 7:00 Pražská Loreta 7:25 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 7:45 Poselství svatých: František z Assisi 7:55 Hadath Baalbek 8:05 Přejeme si... 8:35 Noeland (24. díl) 9:00 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 9:05 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka 9:35 NOEparáda band (179. díl) 10:35 Exit 316 MISE: Každý z jiné planety 10:55 V posteli POD NEBESY V. (2. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku 12:25 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 13:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 13:25 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (39. díl): PhDr. Pavel Popelka, CSc. 14:25 Nevybroušené diamanty 15:00 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 15:35 Pro vita mundi (2. díl): Leo Židek 16:25 Přejeme si... 16:40 Don Bosco: světec, který skákal salta 17:20 Hudební magazín Mezi pražci [P] 18:00 Primiční mše svatá – P. Filip Foltán [P] 19:35 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 19:40 OVCE.sk: Deväťdesiat-dvät 19:50 Sedmihlásky: Ja by sobě zazpivala 20:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl [P] 21:00 Danažský dar: Divadelní spolek Hrozen 21:30 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná 22:30 Jezuité o: Svátost smíření 22:50 Budu pomáhat: Máme otevřeno? 23:00 Krkonošský národní park (5. díl) [P] 23:25 Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? – MUDr. Marie Svatošová 0:05 Václav Hudeček – Galakonzert v Luhačovicích 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 2. 9. 2012: 6:15 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 6:45 Ars Vaticana (13. díl) 6:55 Frano z Malesie 7:20 Jak potkávat svět (8. díl): se Štěpánem Rakem a jeho synem Janem-Matějem 8:50 Učedníci a misionáři 9:20 Polabský lužní les 9:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Hrozená Lhota [L] 11:35 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 11:45 Na koberečku (14. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 12:40 Děti Ventanas 13:05 Platinové písničky (19. díl): Dechovka 13:40 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná 14:30 Z hora dané: Vendelín Baláž 14:40 Budu pomáhat: Máme otevřeno? 14:50 Prof. Petr Piřha – Příprava na cyrilometodějské výročí 16:00 Cesta k domovu 16:20 Hermie a potopa 16:55 Sedmihlásky (67. díl) [P] 17:00 Noeland (24. díl) 17:25 V posteli POD NEBESY V. (2. díl) 18:20 Exit 316 MISE: Každý z jiné planety 18:40 Noekreace aneb Vandrování (146. díl) [P] 19:00 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 19:25 Poselství svatých: Matka Tereza 19:35 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: kardinál Tomáš Špidlík – Několik myšlenek ze života 20:00 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí [P] 20:50 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy 22:05 Pražská Loreta 22:30 Misie na živo: Kola pro Afriku 23:30 Ars Vaticana (13. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 0:15 Adopce na dálku 0:50 Děti ulice 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY MCM s. r. o.

PŘÍPRAVA NA SVÁTOST SMÍŘENÍ DNES

P. Marek Dunda a kolektiv

Tato brožurka obsahuje důležité texty pro dobrou přípravu na svátost smíření. Zároveň je vynikajícím vodítkem pro život v mravnosti, zvláště v otázkách sexuality. Je nesmírně potřebné, aby alespoň katoličtí věřící byli zevrubně informováni, neinformovanost pouze otevírá bránu různým předsudkům. V brožurce tak najdeme odpovědi na základní otázky týkající se svátosti smíření, průběh slavení této svátosti, zpytování svědomí (zpovědní zrcadlo), praktické rady pro řešení nelehkých životních situací (např. umělé oplodnění, užití antikoncepce atd.). Vyšlo s církevním schválením.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. pro Res Claritatis, o.s., ve spolupráci s o.s. Hnutí Pro život ČR • Brož., A6, 48 stran, 28 Kč
K dostání pouze u vydavatele.*

OBJEVIT TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

P. ThDr. Jan Balík

Růženec patří k pokladům modlitby. Publikace P. Balíka nabízí sedm setkání nad růžencem. Pomůže především mladým lidem a jejich společenstvím, ale inspiraci v ní najdou i lidé dospělí. Knížka metodicky ukazuje na různé způsoby této modlitby. O růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede také k tomu, aby přečtené zakusil v praxi – při modlitbě.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání
Brož., 124x189 mm, 142 stran, 120 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DÁVÁŠ MI PRODLÉVAT NA SVĚŽÍCH PASTVINÁCH

Josef Hrdlička • Ilustrace Jan Knap

Záměrem olomouckého biskupa Josefa Hrdličky je inspirovat duchovní život v rodinách. Knihu o modlitbě napsal především pro povzbuzení přátel z hnutí modliteb matek a otců, ale také jako dárek seniorům i mladým lidem, zdravým i nemocným, zkrátka všem věřícím, kteří hledají cestu k hlubšímu spojení s Bohem. Ilustrace Jana Knapa odrážejí pokoj, čistotu srdce a tajemství Svaté rodiny v kontextu naší doby. Z obrazů vyzařuje vzpomínka na ztracený ráj, do kterého nám Kristus ukazuje cestu zpět.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 143x145 mm, křídový papír, 72 stran, 149 Kč

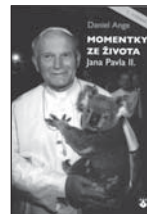

MOMENTKY ZE ŽIVOTA JANA PAVLA II.

Daniel Ange • Z francouzštiny přeložila Jana Švancarová

D. Ange se dostalo dvojí výsady vzhledem k osobnosti papeže Jana Pavla II. – přečetl vše, co napsal a co bylo o něm napsáno, a stýkal se s některými z důvěrných přátel Svatého otce. V této knize se chce o své obdarování podělit se čtenáři. Je to sbírka výroků, gest, krátkých příběhů, ve kterých se naplno projevuje papežova osobnost.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 130x190 mm, 120 stran, 149 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.